GABRIELA MIHALACHE

CLINICA SINUCIGAŞILOR

✸

CAPTIVII

MAYON

Tehnoredactare: Mihaela Domnescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MIHALACHE, GABRIELA
Clinica sinucigaşilor ; Captivii / Gabriela Mihalache. - Bucureşti : Mayon, 2011
ISBN 978-973-1977-24-9

821.135.1-2

© Gabriela Mihalache, 2011

Această lucrare nu poate fi copiată, fotocopiată,
reprodusă, tradusă sau convertită în vreun
format electronic, parţial sau integral,
fără aprobarea scrisă a titularului drepturilor de autor

Editura Mayon s.r.l.
Tel./fax : +40 (21) 410.24.59
Tel.: +40 722.231.683
www.imprimayon.com
ISBN 978-973-1977-24-9

Verei,
datorită căreia am descoperit cu adevărat teatrul.

Prefaţă

Moartea în multiplele ei ipostaze – limită absolută şi unică certitudine, despre care nu putem spune nimic, dar care nu încetează să ne fascineze, moartea proprie ca spectru mereu la pândă, exilat într-un viitor inconceptibil, şi moartea celuilalt, supremă intimitate la care nu avem acces; dar şi moartea simbolică, ce presupune renaşterea într-un alt scenariu existenţial– constituie tema comună a celor două piese scrise de Gabriela Mihalache. O temă dificilă şi incomodă, situată oarecum în răspăr faţă de estetizarea generală a existenţei şi tendinţele carnavaleşti ale postmodernităţii.

Marele merit al autoarei este abilitatea cu care reuşeşte să aleagă tonul potrivit, ritmul şi registrul stilistic dictate de logica subiectului. Astfel, nu ne întâlnim în aceste texte nici cu seriozitatea emfatică sau retorica abstractizantă, nici cu grotescul macabru. Există o poezie a cotidianului foarte rafinat pusă în valoare în ambele piese. Stereotipiile comunicării de zi cu zi, ancorate în timpul şi spaţiul ce ne sunt familiare, sunt integrate într-o reţea de semnificaţii mult mai complexe. Există, de asemenea, o mare doză de anxietate în

replicile rostite de personaje. Limbajul care vehiculează aceste nelinişti şi spaime existenţiale recurge însă la un patos bine temperat de alunecări comice şi de revenirea constantă pe teritoriul ferm şi amoral al vieţii nude, al corpului, ceea ce nu diminuează deloc emoţia artistică, dimpotrivă, o intensifică amânându-i mereu dezlegarea psihologică. Ar mai fi de remarcat faptul că, deşi piesele Gabrielei Mihalache acordă în mod clar întâietate limbajului articulat, există interstiţii în text – cum ar fi scena fotografiatului alături de sicriu şi coroane şi cea a exerciţiilor de înviorare din *Clinica sinucigaşilor* sau scena valsului din cimitir, în *Captivii* – care se deschid către sensurile potenţial infinite ale limbajului gestual, oferind, deci, ocazii excelente ingeniozităţii regizorale.

Personaje individualizate – aflăm destule detalii despre parcursul lor biografic – dar păstrând un grad suficient de generalitate, ca pentru a întruchipa conflicte ce transcend destinul personal, sunt aduse laolaltă de o situaţie-limită. În *Clinica sinucigaşilor* de drama renunţării şi de blocajul în propria neautenticitate, în *Captivii* de doliul ce declanşează un cortegiu întreg de frământări fără răspuns, întrebări puse în pragul neantului, speranţe eshatologice şi un dor difuz de moarte minat de spaima că dincolo s-ar putea să nu existe, de fapt, nimic.

Cadrul în care sunt plasate personajele are valenţe simbolice. Clinica de sinucidere asistată şi cimitirul din care, la un moment dat, cei trei vizitatori nu mai pot ieşi sunt metafore ale încarcerării în propria singurătate sau în propria neputinţă. Pentru un timp, gândul sinuciderii le apare acestor oameni atât de diferiţi drept unica soluţie aptă să pună capăt derivei lor existenţiale.

În *Captivii*, acest gând insidios ce persistă ca un abur înveninat, chiar şi după consumarea unor tentative ratate, se materializează în persoana paznicului enigmatic ce avertizează insistent asupra unui nebun periculos, reunindu-i pe cei trei protagonişti într-o halucinaţie colectivă cu funcţie de revelator al celor mai tăinuite obsesii şi temeri. Descoperindu-se pe sine şi propriile impulsuri sinucigaşe în imaginea nebunului care „acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie, acum cinci zile a vrut să spânzure un câine, acum o săptămână a vrut să-şi dea foc într-un corcoduş", cele trei personaje, captive peste noapte în cimitir precum în propria disperare mută, se apropie unul de altul într-un dialog ce nu duce neapărat către o rezolvare, dar care, spre final, oricât de absurd şi de neverosimil ar părea, face să se întrezărească o rază de speranţă. Oniricul care

se inserează firesc în curgerea textului – coşmarul unei suferinţe vecine cu nebunia încarnat în nebunul ce bântuie spaţiile nevăzute ale captivităţii lăuntrice „pentru că i se permite sau nu poate fi oprit” – are rolul de a arăta că miza piesei ţine mai degrabă de domeniul arhetipal al visului decât de dimensiunea socială sau psihologică a unor destine individuale.

În *Clinica sinucigaşilor,* ideea centrală este că nu poate muri decât acela care a trăit cu adevărat. Mesajul e aproape religios: viaţa este „împrumutată şi dată în folosinţă”, moartea coincide cu încheierea misiunii în lume şi nu poate fi chemată ca refugiu iluzoriu în faţa eşecului existenţial. Patru candidaţi la sinucidere asistată conversează în sala de aşteptare a clinicii despre iubire, limite interioare, nevoia de a te simţi util, căutarea fericirii. Prin câte un artificiu bine pus la cale, trei dintre ei sunt ajutaţi să-şi descopere valoarea nebănuită a propriei vieţi şi ies pe rând din scenă, pentru ca, la final, ultimul rămas să se descopere a fi însuşi doctorul şi iniţiatorul unui ciudat experiment psihologic. Şi aici fantasticul – ideea licitaţiei, a vieţilor „reciclate”, preluate de la sinucigaşi şi oferite muribunzilor – se împleteşte strâns cu realul, conferind piesei caracter de parabolă.

Într-un fel, Gabriela Mihalache scrie un teatru al speranţei ce aminteşte pe undeva de piesele lui Marin Sorescu. Marile nelinişti ale omului modern, legate de propria finitudine, de nevroza neîmplinirii şi de imposibilitatea unei credinţe nestrămutate în Dumnezeu, sunt teme centrale în piesele sale. Totuşi, în ciuda angoaselor pe care le trăiesc personajele, acţiunea nu se construieşte pe fundalul alienant al absurdului triumfător, ci lasă să se întrevadă în subtext un optimism antropologic de neînvins.

În fond, ambele piese sunt dominate de voinţa de a găsi un sens, atunci când sistemele metafizice se epuizează şi nu mai oferă răspunsuri credibile la întrebările fundamentale. Drama personajelor, bântuite de gândul morţii şi prinse iremediabil între teamă, incertitudine şi speranţă, e proprie omului din era secularizării. Reacţiile lor, însă, nu sunt analizabile în nicio paradigmă şi nu conduc către nicio concluzie traductibilă în vreun metalimbaj psihologic, filosofic sau de altă natură. Dincolo de misterul individual al fiecăruia, toţi aceşti oameni care ajung la un moment dat să cocheteze cu gândul sinuciderii au în comun o imensă poftă de viaţă. Tot oscilând între pământ şi cer, între aici şi dincolo, tot întrebându-se dacă nu cumva moartea este

sfârşitul absolut, privirea lor se opreşte până la urmă asupra propriei vieţi neterminate şi asupra resurselor ei latente, parcă pentru a-l îndreptăţi pe Spinoza, care crede că omul înţelept se gândeşte mai mult la viaţă decât la moarte.

Dacă se poate vorbi despre o morală în cazul celor două piese, aceea s-ar reduce la câteva adevăruri esenţiale: viaţa e o valoare în sine şi, oricât ar fi de insignifiantă sau nedemnă, ea merită trăită. Suntem pe pământ, printre altele, pentru a ne bucura de darurile modeste ale vieţii: pentru a dezlega un rebus uitat pe scaunul din balcon, pentru a mângâia voluptuos catifeaua roşie a unei rochii purtate în tinereţe, pentru a dansa vals cu un necunoscut în cimitir. Lucruri simple, ce par tocite, pe care piesele Gabrielei Mihalache ne determină să le privim într-o lumină proaspătă.

Maria Irod

Fii deschis când citeşti piesa asta.

Am pornit pe drumul lecturării piesei *Clinica sinucigaşilor* cu inima deschisă. Fără să știu nimic despre autoare, despre ce o interesează, ce face în viața de zi cu zi. Și poate că e mai bine așa, nicio informație în plus nu m-a afectat în vreun fel.

Așadar, într-o zi înainte de Crăciun am intrat în *Clinica sinucigașilor*. Și am reintrat, și am intrat din nou și am mai intrat încă o dată.... La început mi-am zis ce caut eu între personajele acestea: recunosc atât de bine persoane din lumea reală, ce rost mai are să fie prezente și aici, în lumea imaginarului?

Cele patru personaje se găsesc fiecare în pragul disperării, nu mai pot suporta viața pe care și-au făcut-o, se plâng în permanență. Se întâlnesc în sala de așteptare a unei clinici care le promite să îi asiste, să îi ajute dacă vor să se omoare. Ele interacționează, ajung să se destăine unul altuia; sunt plângeri obișnuite auzite și în viața reală, la un drum la piață, la poștă, la administrația financiară sau la o clinică...

Dialogurile sunt realiste și pentru o vreme te lași inundat de precizia autoarei de a fi observat perfect personajele frecvente ale lumii de azi, dintr-o epocă în care tranziția nu se mai termină, în care foarte mulți oameni devin frustrați și incapabili să iasă dintr-un hățis de suferințe care le afectează ființa. Dar să nu crezi că este vorba numai despre asta. Finalul piesei este unul subtil de pozitiv și optimist. Am tânjit la un singur lucru: aș fi dorit să aflu mai multe despre personajul lui Radu....

Fii deschis când citești piesa asta, nu este vorba numai despre spectacolul care se întâmplă zi de zi în fața ochilor noștri, în societatea românească.

Florentina Bratfanof, ianuarie 2011

CLINICA SINUCIGAŞILOR

Personajele:

Asistenta
Eugen Furtună, 43 de ani
Dănuț Călinescu, 33 de ani
Cristina Milea, 63 de ani
Radu Cantea, 35 de ani
Un bărbat
O femeie
Alex, fotograful clinicii

Acțiunea se petrece într-o clinică de sinucidere asistată.

Actul I

Scena 1

Camera de aşteptare a clinicii de sinucidere asistată. Asistenta îşi face manichiura. Cineva bate la uşă.

Asistenta: Intră!
Cineva: Bună ziua.
Asistenta: Bună ziua, dar intrați mai repede, vă rog, avem aer condiționat.
Cineva: Mă bucur.
Asistenta: De ce vă bucurați?
Cineva: Că aveți aer condiționat. Eu n-am fost în stare nici măcar să-mi achit întreținerea, darămite să-mi mai pun aer condiționat. Şi stau la etajul patru, cu smoală turnată pe acoperiş. Ştiți cum e? Cuptor, cameră de gazare. Ale dracului vremuri.
Asistenta: De ce ați venit la clinica noastră?
Cineva: Ca să mă duc dracului "soft and easy". Că am vrut să mă arunc în cap...
Asistenta: Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoştință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) şi doza de pentobarbital de sodiu. Avem şi ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască şi tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea şi în care să specificați că o faceți de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Acestea fiind

spuse şi îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută". (*Zâmbeşte*)
Cineva (*cu vocea ridicată*): Dar nu am cinci sute de euro... eu sunt lefter. Am datorii la bancă sute de milioane, nevastă-mea îmi spune că s-a săturat să întreţină ea casa, e prea mult cinci sute de euro.
Asistenta: Atunci continuaţi ce aţi început.
Cineva: Ce anume?
Asistenta: Procedura privind aruncarea în cap.
Cineva (*din ce în ce mai iritat*): Doamnă... eu vreau să mor fiindcă m-am săturat de sărăcie! Şi dumneavoastră îmi cereţi cinci sute de euro pentru o prăpădită de injecţie?
Asistenta: Domnule, vă rog să vă calmaţi. Avem şi tratament antidepresiv, în schimbul taxei de patru sute de euro lunar.
Cineva: Vreau să vorbesc cu doctorul.
Asistenta: Doctorul tocmai asistă la plecarea unui client. Îi puteţi vorbi după ce termină.
Cineva: Şi cât durează plecarea?
Asistenta: Este confidenţial. Vă rog să luaţi loc şi să aşteptaţi.
Cineva: Mama mă-sii de viaţă, băga-mi-aş picioarele cu cine a făcut-o! Nu puteţi, mă, să nu faceţi ceva fără să cereţi bani? Ai dracului sunteţi, v-aţi văzut toţi pe felie, cu maşini bengoase, vă doare-n fund.
(*Vine bodyguardul*)
Cineva: Lasă-mă, domnule, în pace! Ia mâna de pe mine! O să mă arunc în fata metroului, n-am nevoie de substanţele voastre. Căcănarilor! O să mă arunc de pe blocul-turn, să scap dracului de voi. Lasă-mă, uite, stau liniştit aici pe scaun. Vreau să vorbesc cu doctorul, n-auzi? Gata, stau liniştit, nu mai zic nimic. Tac dracului, gata.

Scena 2

(*Cineva bate la uşă*)

Asistenta: Intră!
Cineva (*cu mişcări nesigure*): Bună ziua. Clinica pentru sinucigaşi?
Asistenta: Vai, ce urât! Stimate domn, noi furnizăm servicii pentru oamenii interesați de lumile posibile. Şi cum aceasta nu este singura şi nici cea mai bună lume posibilă, vă oferim ocazia să cunoaşteți alternative. De ce ați venit la clinica noastră?
Cineva: Ca să...mor. Am înțeles că aici...
Asistenta: Vă rog, luați loc. Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoştință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) şi doza de pentobarbital de sodiu. Avem şi ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască şi tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea şi în care să specificați că o faceți de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse şi îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută".
Cineva (*se aşează timid*): Aş dori varianta cu taxa de cinci sute de euro.
Asistenta: Numele dumneavoastră.
Cineva: Călinescu Dănuț.
Asistenta: Vârsta.
Dănuț: 33.
Asistenta: Ocupația.

Dănuț: Operator calculatoare.
Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?
Dănuț: Să plec dincolo? Ah, nu...adică nimic clar.
Asistenta: Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?
Dănuț: Poftiți?
Cineva: Dacă vrei s-o vizitezi pe străbunică-ta, asta te întreabă.
Asistenta: Vă rog să nu vă băgați unde nu vi se sapă groapa. Datele sunt confidențiale.
Cineva: Phiu!
Asistenta: Deci nu aveți obiective. Atunci vă putem recomanda noi. Motivul plecării?
Dănuț: Să vi-l spun? Aici? Acum?
Asistenta: Îl veți detalia în cererea pe care trebuie să o completați. Repet, care este motivul plecării?
Dănuț: Ăă...sunt multe de spus. Nu-l pot concentra aşa, într-o frază.
Asistenta: Iubita v-a părăsit? Nu aveți bani să trăiți? Suferiți de o boală incurabilă? Vă cheamă o voce de dincolo?
Dănuț: Nu sunt în stare de nimic. Adică...nu mai exist de mult timp.
Asistenta: Deci...motivul plecării - impotența.
Dănuț: Impotența?!
Asistenta: Dumneavoastră sunteți surd?
Dănuț: Nu...
Asistenta: Doriți să fie cineva anume lângă dumneavoastră la ieşirea din această lume?
Dănuț: Nu, de fapt, nici n-aş vrea să ştie.
Asistenta: La noi totul este confidențial. Suferiți de boli mintale?

Dănuț: Nu.
Asistenta: Asta-i bine, ar fi trebuit să obțineți aprobare de la Ministerul Sănătății. Vă rog să luați loc şi să-l aşteptați pe domnul doctor.
Dănuț: Asta-i tot?! Aş vrea să ştiu cât durează, dacă există riscul să eşueze, la ce oră, în ce zi...
Asistenta: Veți afla mai multe de la domnul doctor.

Scena 3

Dănuț: Aşteptați de mult?
Cineva: Dracu să-i ia! De vreo oră. N-am înțeles nimic din ce-a spus amețita asta. Mai bine mă duc şi mă arunc în fața trenului.
Dănuț: Nu e atât de simplu ca aici.
Cineva: Mare scofală! Am încercat acum două luni, dar m-a sunat nevastă-mea exact atunci să iau mere bot de iepure. De unde naiba să iau eu la ora asta mere bot de iepure – m-am intrebat – şi gândul că pot găsi mere bot de iepure la zece seara m-a făcut să plec din gară... ca să arăt că pot găsi mere bot de iepure şi la zece seara dacă vreau. Mama naibii de viață! Tu de ce vrei să te sinucizi?
Dănuț: Am obosit, mă simt ca un bătrân de 80 de ani.
Cineva: Cât câştigi pe lună?
Dănuț: 16 milioane.
Cineva: Phoa...ai copii?
Dănuț: Nu.
Cineva: Păi şi atunci care-i problema? Ai datorii la bancă?
Dănuț: Nu...

Cineva: Stai cu chirie? Vrea iubita cadouri scumpe?
Dănuț: Stau cu mama. N-am iubită.
Cineva: Dacă aveam 16 milioane şi stăteam cu mama, n-aveam nici datorii la bancă şi multe femei la discreție, să mor eu dacă mai călcam pe-aici. (*În şoaptă*) Auzi? Chiar eşti impotent?
Dănuț: Probabil că da...
Cineva: Adică n-ai avut nicio femeie?
Dănuț: Ba da. Dar, vedeți, eu sunt timid şi nu am nicio calitate. Nu mai am nimic de făcut cu viața mea, fiindcă nu mă simt în stare să fac ceva.
Cineva: Nu înțeleg.
Dănuț: Mama mi-a spus mereu că sunt prost şi tâmpit şi astăzi nu m-am dus acasă şi am venit aici. Aseară țipa că vine Crăciunul şi că trebuie să bat covorul din sufragerie. Mi-e milă de ea, că o las singură, s-a obişnuit s-o ajut la bucătărie, la curățenie. Nu ştie ce face. Dar eu nu mai pot, eu pentru mine am murit demult.
Cineva: Dar cine te-mpiedică să pleci de-acasă şi să-ți închiriezi o garsonieră? Stai frumuşel singur, nu te bate maică-ta la cap...
Dănuț: Ar veni după mine, m-ar găsi şi-n gaură de şarpe. Într-o zi îmi spune să mă duc dracului de-acasă că sunt ratat şi prost, în altă zi se plânge că o las singură, că moare mâine-poimâine şi n-o ajută nimeni. Tata a murit când aveam 13 ani, iar de-atunci am rămas singurul bărbat din casă. Am avut o prietenă la 23 de ani, dar mama a făcut o criză de nervi şi a amenințat că se aruncă de la etaj, dacă mai umblu cu "paraşuta aia".
Cineva: De unde ştie maică-ta ce faci tu în timpul liber?
Dănuț: Care timp liber? Mă sună din oră în oră, inclusiv când sunt la serviciu. Că de ce nu vin mai repede acasă, că

nu poate să le facă singură pe toate, că trebuie cumpărat nu ştiu ce...nu mai pot. Dacă dau apă pe jos, sunt cretin, dacă beau o bere la televizor, sunt beţiv, dacă mă uit la un film, sunt puturos, dacă întârzii într-o seară, mă doare-n fund de ea şi de casă. Sunt zile întregi în care nici nu mă mai spăl, mi-e totuna cum arăt. Şi atunci mă face împuţit, că nu se uită nicio femeie la mine. Uite, mi-au căzut dinţii ăştia doi din faţă. Mă feresc să zâmbesc.

Cineva: Şi de ce nu te duci să ţi-i pui? Că ai 16 milioane pe lună.

Dănuţ: Eu nu am 16 milioane. Mi-i ia mama pe toţi. Dacă păstrez ceva, iese scandal. Ce-i drept, îmi dă ea dacă am nevoie şi e urgent... Sună, e mama. Da, mamă. Vin. Sunt la serviciu, n-am terminat încă. (*Pauză*) Da, iau pâine. Hai că vine şeful...da, mamă, vin până în opt. Sigur, nu mai ţipa aşa, vin acasă. (*Închide telefonul*)

Cineva: Aoleu! Scuză-mă, dar eşti pămpălău. Da, mamă, vin, mamă, te scarpin pe spate, mamă. Păi de-aia îţi face aşa, că i-ai permis. Ce-aş pune-o eu la punct!

Dănuţ: Mă mai enervez şi eu, dar e bolnavă cu inima, nu vreau să moară din cauza mea. M-a terminat psihic, nu-mi amintesc să mă fi iubit vreodată pe mine însumi. Dănuţ pentru mine nu există.

Cineva: Trebuie să ai curaj să pleci de-acasă. Cu orice risc.

Dănuţ: Nu mă simt în stare să lupt pentru mine, nu înţelegi? Sunt urât şi prost şi timid, nu sunt capabil de nimic. Am senzaţia că oamenii râd de mine, mai ales femeile. Vreau să mor mai repede, să scap.

Scena 4

(*Cineva bate la uşă*)

Asistenta: Intră!
Cineva: Bună seara.
Asistenta: Bună seara, doamnă.
Cineva: Uff, ce frig e afară şi ce cald e la dumneavoastră! Am plecat cu gândul să ajung în piaţă şi m-am răzgândit. Voiam să vin de acum două săptămâni, dar m-am luat cu una, cu alta. Ştiţi cum e... Aici pot pleca pe lumea cealaltă, nu?
Asistenta: Da. Vă rog să luaţi loc.
Cineva: Vreau să ştiu dacă... dacă mai are vreun rost să trăiesc. Că sunt pensio...
Asistenta: Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoştinţă că trebuie să îndepliniţi următoarele condiţii: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) şi doza de pentobarbital de sodiu. Avem şi ofertă pentru cei fără posibilităţi financiare, cinci sute de euro, doar instrucţiuni privind procedura de plecare, cu substanţa letală inclusă. În acest caz, avem mască şi tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivaţi alegerea şi în care să specificaţi că o faceţi de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse şi îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută".
Cineva (*se uită lung şi apoi vorbeşte rar*): Doamnă, eu am peste 18 ani, o fac de bunăvoie şi nesilită de nimeni, am şi cinci sute de euro, banii mei de înmormântare, dar mi-e frică să mor şi nu pot nici să mai trăiesc.
Asistenta: Nu vă faceţi griji, funcţionaţi în parametrii normali.

Cineva: Adică e normal să vreau să mor?
Asistenta: E normal să vreți să trăiți dacă nu mai aveți de ce?
Cineva: Da, aveți dreptate...nu mai am nicio bucurie. Sunt pensionată pe caz de boală din 1997, am o pensie de şase milioane, fi-miu e rău ca taică-su şi îmi fură din bani ca să plece cu femeile în baruri, iar bărbatu-meu...
Asistenta: Doamnă, în fața morții toți suntem egali. Numele dumneavoastră.
Cineva: Milea Cristina.
Asistenta: Vârsta.
Cristina: 63.
Asistenta: Ocupația.
Cristina: V-am spus, pensionară pe caz de boală. Ultima oară m-au internat la Bucureşti ca să mă verifice...
Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?
Cristina: La Bucureşti?
Asistenta: Nu, doamnă, în lumea de dincolo.
Cristina: Da...am luat mai multe diazepame, dar nu şi-au făcut efectul.
Asistenta: Noi nu recomandăm metodele primitive. Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?
Cristina: Ăăă...
Asistenta: Deci nu aveți obiective. Vi le putem recomanda noi. Motivul plecării?
Cristina: Sunt nefericită, doamnă. Bărbatu-meu m-a bătut toată viața, din cauza lui m-am dat cu nervii peste cap. Depind financiar de el, că altfel m-aş fi dus de mult de-acasă. Nu mai am nicio bucurie, am muncit o viață întreagă ca să stau cu şase milioane, iar fi-miu...
Asistenta: Prin urmare, motivul plecării - abstinența.
Cristina: Ce spuneți?

Asistenta: Suferiți de boli mintale?
Cristina: Dacă vreau să-l strâng de gât pe bărbatu-meu înseamnă că sunt bolnavă mintal?
Asistenta: Doar de gât vreți să-l strângeți, alt organ nu.
Cristina: Nu...
Asistenta: Nu vă faceți griji, "a strânge de gât" este o figură de stil. Luați loc până vine domnul doctor.
Cristina: Stați, doamnă, trebuie să aflu mai multe.
Asistenta: Veți afla de la domnul doctor.
Cristina (*se uită în jur*): Mă aşez pe ce scaun vreau?
Asistenta: Desigur.
Cristina (*ezită şi se întoarce*): Nu aveți reviste, ziare, ceva?
Să-mi omor mai întâi timpul şi după aia pe mine.
Asistenta: Avem pagini de ziar cu necrologuri.
Cristina: Cu necro...bine, lăsați.

Scena 5

Cristina: Aşteptați de mult?
Cineva: De prea mult timp, doamnă. Eu v-aş fi servit cu o cafea, că doamna asistentă văd că îşi face manichiura.
Cristina: Lăsați-o, e tânără şi ea, o să se izbească de pragul de sus. Eu sunt Cristina.
Cineva: Eugen.Eugen Furtună.
Dănuț: Călinescu Dănuț, săru'mana.
Cristina (*către Dănuț*): Dar eşti tânăr, mamă, ce-ai pățit?
Eugen: Nu contează vârsta fizică, ci cum te simți pe dinăuntru. A îmbătrânit sufleteşte, l-a terminat maică-sa.
Cristina: Vaai! Te-a bătut?

Dănuț: Nu...
Cristina: Te-ai purtat urât cu ea? Ai cheltuit banii prin baruri? Că nu pari un băiat rău...
Eugen: L-a frecat la cap până l-a distrus. Ştiți cum sunt unele femei, taca-taca, taca-taca, nu te lasă nici să mori. El a scăpat şi a venit aici.
Cristina: Eu i-am lăsat libertate deplină lu fi'miu şi cred că rău am făcut. Acum a ajuns să mă îmbrâncească şi să-mi fure banii din cărți.
Eugen: Din cărți?
Cristina: Păi acolo-i ascund şi eu. Banii mei de pensie şi ce mai fur de la taică-su de prin buzunare. Că al naibii nu-mi dă decât să nu mor. Toată viața am muncit ca o proastă şi n-am ştiut să fac ceva pentru mine. Şi azi mi-am zis:"Ia mai dă-le dracului pe toate, eu mă duc şi vă las să faceți borş". Am lăsat fasolea pe aragaz, n-am terminat-o, că nici nu ştiu dacă mori pe loc sau te reprogramează... (*Către asistentă*) Doamnă, nu vă supărați, am o întrebare. Murim în ziua în care venim sau ne chemați altădată?
Asistenta: Pentru plecarea în aceeaşi zi trebuie să achitați taxa de urgență, în valoare de o sută de euro, pe lângă cheltuielile menționate.
Eugen: Phiu! Ăştia nu mai ştiu de unde să stoarcă bani. Doamnă, dacă am venit aici, înseamnă că e urgent, nu mai suportăm viața, fiecare clipă e-o durere.
Cristina: Aşa e. Dar eu mă bucur că măcar ai unde s-o faci, că până să aud de clinica asta, fiecare se ducea cum putea. Acum ai un doctor lângă tine, te ajută...
Eugen: Fac eu rost de bani. Mai fac o datorie, dar măcar ştiu că am scăpat definitiv.
Cristina: Ah! N-aveți bani?
Eugen: Am pe dracu! Am încercat şi eu acum doi ani să

fac o afacere, am împrumutat bani de la bancă şi mi-am dat demisia de la firma unde lucram.
Cristina: Aşa.
Eugen: Şi n-a mers. Contabila nu s-a ţinut de treabă, am închiriat un sediu, nu venea nici dracu. Eu i-am zis băiatului cu care m-am asociat, bă, tâmpitule, aici nu este vad, dăm faliment. El nu, că este ieftin, că nu mai găsim o asemenea ofertă şi iată c-am avut dreptate. El şi-a luat tălpăşiţa, a plecat în Spania şi eu am rămas să plătesc ratele la bancă.
Cristina: Şi e mult?
Eugen: Două sute de euro pe 10 ani.
Cristina: Vaai!
Eugen: Am şi soţie, e confecţioneră, de o jumătate de an ea plăteşte mai totul în casă. Am încercat să mă angajez, dar am ajuns la saturaţie; muncesc zece-douăsprezece ore pe zi ca să plătesc rata la bancă. Ca un bou muncesc, exact ca un bou. Am avut pământ la ţară de la părinţi, l-a luat nepotu-meu şi p-ăla. Stau cu o pereche de pantaloni de luni de zile, m-am săturat! N-am noroc, doamnă. Unii n-au noroc şi pace.
Cristina: Şi eu am o pensie de şase milioane, atât. Nu am datorii, ce-i drept, şi îmi aduce bani bărbatu-meu, dar îmi scoate ochii pentru fiecare leu. Că fără el casa s-ar duce naibii, că ne lasă şi pleacă în lume să vadă cum ne descurcăm singuri... a fost un beţiv şi un mitocan. Mă ţinea închisă în casă şi nu mă lăsa nici la mama să mă duc, de gelos ce era. Mă lovea că nu-i băgam în seamă neamurile. Na, mi-a trebuit ţăran, ţăran am avut. Că-mi spunea mama, nu-i de nasul tău, mamă, nu vezi că îşi dă cu scuipat prin păr să îşi facă freza, tu eşti din familie bună. Şi n-am ascultat-o. Eram o femeie frumoasă şi

mulți bărbați mă doreau. Unu' îmi scria poezii, altul se ruga de mine să mă mărit cu el, că îmi oferă casă în Bucureşti. Am fost o proastă. Eu l-am ales pe țăranu' ăsta că părea greu de cucerit. Mi se părea că seamănă cu Alain Delon. Şi acum nu mai suport nici să-l văd. Soarta.
Eugen: Şi n-aveți unde să vă duceți? Sau să găsiți un alt bărbat.
Cristina: Am unde să mă duc. Pe lumea cealaltă. Nu aş putea închiria nici măcar un coteț cu pensia mea. Iar pe bărbați nu-i mai suport. El a fost primul şi ultimul bărbat din viața mea. Ce să fac? Să mă bag slugă la alt nesimțit? Că pe vremea noastră nu era moda asta cu experiența sexuală înainte de căsătorie. Cele mai multe fete cunoşteau un singur bărbat şi credeai că toți ceilalți sunt ca el. Dacă dădea din fund de trei ori şi gata, credeai că aşa se face. Mă scuzați, persoanele de față se exclud. Păi ce, aveam noi revistele şi filmele de acum? Nu zic nu, mai erau şi femei dezmățate, dar eu veneam din familie bună. *(Face semn din cap către Dănuț*) Săracul băiat, nu mai spune nimic. Uite cum îşi dau unii viața pentru mama lor şi alții le fură şi ultimii bani de pensie. Mama ta e pensionară?
Dănuț: Da.
Cristina: Şi o ajuți la treburile casei?
Dănuț: Da, zilnic.
Cristina: Of, ce băieți au unele. Atunci ce-are cu tine?
Dănuț: Nu ştiu. Vreau să mor mai repede, să scap de tot.
Eugen: Îl ține din scurt, nu-l lasă nici să respire. Eu i-am zis să plece de-acasă, da' cică ar veni după el.
Cristina: Gândeşte-te la tine, mamă! Eu sunt femeie în vârstă, nu mai am ce să fac cu viața mea, dar tu? Găseşte-ți o fată, însoară-te, e păcat de tine. Eşti înalt, prezentabil, sănătos.

Eugen: Are un seviciu bun, n-are datorii.
Cristina: I-auzi! Dar şi dumneavoastră sunteţi destul de tânăr. Ce vârstă aveţi?
Eugen: 44. Împlinesc în mai. Adică... am 43.

Scena 6

(*Cineva bate la uşă*)

Asistenta: Intră!
Cineva: Bună seara.
Asistenta: Deja e seară? (*Către bodyguard*) Să nu mai intre nimeni, dânsul e ultimul client. Poftiţi. Ce doriţi?
Cineva (*vorbeşte sobru*): Am înţeles că aici putem scăpa de viaţă în mod simplu.
Asistenta: Cât de simplu doriţi?
Cineva: Cât mai simplu cu putinţă. Sunt un laş în esenţă, aş fi putut să mă spânzur, să-mi tai venele, să îi las un bilet de adio, apoi să mă arunc în fata trenului, dar mi-e frică de durere, de eşec. Vreau să mor ca şi cum aş adormi. Să am senzaţia că nici n-am trecut prin această lume.
Asistenta: La noi nu moare nimeni. Doar iese din această lume şi păşeşte în alta. Deci se poate aranja. Aveţi două mii de euro?
Cineva: Cum adică aici nu moare nimeni? Eu vreau să mă sinucid.
Asistenta: Folosiţi cuvinte dure, domnule. Sinuciderea este o formă de protest radical sau consecinţa unei disperări adânci. Aici găsiţi altceva – noi vă oferim posibilitatea să călătoriţi în altă lume sau să încercaţi o nouă şansă fiindcă lumea aceasta vă nemulţumeşte. De ce

nu încercați să vedeți partea plină a paharului?
Cineva: Adică vorbiți în eufemisme şi ne luați de proşti.
Cristina: În ce vorbeşte?
(*Dănuț şi Eugen ridică din umeri*)
Asistenta: Mai degrabă dumneavoastră aveți tendința să vedeți totul în negru, altfel nu ați renunța la această viață. Pentru noi orice ieşire din ceva înseamnă intrarea în altceva, poate mai bun.
Cineva: Şi de unde știți în ce voi intra eu?
Asistenta: Păi nu ştim, dar suntem optimişti. Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoştință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) şi doza de pentobarbital de sodiu. Avem şi ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască şi tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea şi în care să specificați că o faceți de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse şi îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută". Aveți două mii de euro?
Cineva: Am şi mai mult, dacă e nevoie. Dar eu vreau să mă pierd în neant, să mi se şteargă urma, nu înțelegeți?
Asistenta: Ah, atunci dați-mi voie să vă sugerez câteva idei: am putea crea impresia de reîntoarcere în sânul naturii, de contopire a părții cu întregul. Partea sunteți dumneavoastră, iar întregul natura. Ştiu eu, copaci verzi pictați, susurul izvorului şi cântecul păsărelelor, câteva frunze împrăştiate pe pat, astfel încât să existe tot confortul dorit. Somnul veşnic în sânul naturii veşnice. Ce părere aveți?

Cineva: Doamnă, eu vreau să dispar şi atât. Nu mă interesează spectacolul. O singură rugăminte aş avea - să ascult "Requiem" de Mozart. Tare, astfel încât să nu aud nimic altceva. Iar martor la execuţia mea să fie doar motanul meu, Gucci. Ştiţi, eu iubesc mult pisicile... El mă poate înţelege.
Asistenta: Desigur. Din ce material doriţi să fie mijlocul de transport?
Cineva: Poftim?
Asistenta: Sicriul. Avem clasa lux din diferite esenţe de lemn - stejar, fag, brad, mahon, frasin etc. Sicriul este hexagonal sau octogonal, complet echipat cu saltea, pernă, legătură din mătase pentru mâini şi picioare. Poftiţi, aveţi aici un catalog cu ofertele noastre. Foarte important, fundul sicriului este căptuşit cu un material care absoarbe eventualele lichide ce ar pătrunde în pânza freatică. Şi mai avem...
Cineva: Ajunge! Este dezgustător ce-mi spuneţi.
Asistenta: Mă scuzaţi, dar trebuie să vă exprimaţi preferinţele, noi nu ne permitem să decidem în locul dumneavoastră.
Cineva: Atunci... mahon să fie. Acesta, numărul 24.
Cristina: Da, are bun-gust domnul. Uite, dacă n-am şi eu două mii de euro, bărbatu-meu o să-mi ia cel mai ieftin sicriu, cu cruce din tablă.
Asistenta: Vă rog, datele sunt confidenţiale.
Eugen: Phiu!
Asistenta: În ce doriţi să fiţi îmbrăcat?
Cineva: Aşa cum sunt acum.
Asistenta: Ne pare rău, dar conform legislaţiei europene, hainele trebuie să fie biodegradabile, iar pantofii de unică folosinţă. Noi respectăm normele europene.

Cristina: I-auzi! Să-i las lui bărbatu-meu rochia mea roşie din catifea ca să o ducă la amante? Mai bine o dau cuiva.
Asistenta: Doamnă, vă rog!
Eugen: Cu atâția bani, eu îmi plăteam datoriile şi plecam vara în Grecia cu nevastă-mea.
Cineva: Cine vă opreşte?
Eugen: Nu toți au norocul dumneavoastră.
Asistenta: Dacă nu păstrați limita de discreție, mă văd obligată să vă dau afară.
Cristina: Ne scuzați.
Asistenta: Aveți aici un catalog cu diverse costume biodegradabile. Cum doriți toaletarea? O anumită tunsoare? Vă putem spăla noi sau faceți dumneavoastră un duş înainte.
Radu: Chiar trebuie să vorbim despre toate astea?
Asistenta: Nu vă ia mult. Vă sugerez acest costum, numărul 45, s-ar asorta cu mahonul.
Radu: Bine, acela...
Asistenta: Deci aveți două mii de euro.
Cineva: Da.
Asistenta: Numele dumneavoastră?
Cineva: Radu Cantea.
Asistenta: Vârsta.
Radu: 35.
Asistenta: Ocupația.
Radu: Am terminat Filozofia, dar sunt manager la o firmă de Construcții.
Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?
Radu: Gânduri răzlețe, nimic hotărât.
Asistenta: Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?

Radu (*nedumerit*): Mă priveşte personal. Ce fac eu dincolo e doar problema mea.
Asistenta: Ne scuzați, dar noi suntem intermediarii. Avem dreptul să ştim ce doriți, atât timp cât ne încredințați misiunea de a vă tranporta dincolo.
Radu: Atunci... mă atrage ideea de a scăpa de femei.
Asistenta: Motivul plecării?
Radu: E mult de spus. Pentru mine iubirea a însemnat totul. Am cunoscut pe cineva, o femeie frumoasă şi inteligentă. Am iubit-o mult, dar s-a terminat. O iubire care moare, nu a existat niciodată. Prin urmare, suntem supuşi zădărniciei şi nu mai are rost să trăiesc.
Asistenta: Deci, motivul plecării - anorgasmia.
Radu: Cum adică?
Asistenta: Anorgasmia. Incapacitatea de a ajunge la orgasm.
Radu: Da, ştiu ce înseamnă.
Asistenta: Ideile fixe şi consumul exagerat de adevăruri absolute împiedică senzația de relaxare şi intimitatea în cuplu. Suferiți de boli mintale?
Radu: Dumneavoastră vă bateți joc de mine?
Asistenta: Este una dintre întrebările incluse în formularul-tip, nu are nimeni nimic personal cu dumneavoastră. Repet, sunteți în evidența vreunui doctor psihiatru?
Radu: Nu.
Asistenta: Vă rog să luați loc până vine domnul doctor.
Radu: Lămuriți-mă, cum ați ajuns la acest diagnostic imbecil de anorgasmie?
Asistenta: Vă rog să vă calmați! Nu este vina mea că dumneavoastră nu puteți avea orgasm. Luați loc până vine domnul doctor!

Scena 7

Radu: Aşteptaţi de mult?
Cristina: Nu mai avem aşteptări, domnule.
Eugen: Felicitări, să fie într-un ceas bun! Am înţeles că aţi luat pachetul complet, de două mii de euro.
Radu: Ce vă priveşte pe dumneavoastră?
Eugen: Mă scuzaţi, nu-i problema mea, dar mă mir şi eu cum alţii au bani căcălău şi tot nu le ajung.
Radu: Nu-i o chestiune de bani. Nu am cunoscut niciodată sărăcia.
Eugen: Dar de ce vreţi să o uşchiţi, dacă nu vă supăraţi? Spuneaţi ceva de o femeie...
Radu: Fiecare dintre noi are o suferinţă personală. A mea este iubirea. A dumneavoastră bănuiesc că sunt banii.
Eugen: Banii, dracu să-i ia! Aş prefera să sufăr pentru o femeie de sute de ori mai mult, aş plânge câteva zile şi apoi m-aş înhăma iar la jug. E plină lumea de femei, dar bani nu găseşti pe toate drumurile. Asta-i problema.
Radu: Vă înşelaţi. Poţi face rost de bani mai uşor decât să-ţi găseşti un suflet-pereche. În fine, depinde de nevoile şi de aşteptările fiecăruia.
Cristina: Nu vă mai contraziceţi! Mai avem puţin de trăit, e păcat să nu ne înţelegem tocmai acum. (*Către Radu*) Nu vă supăraţi, aţi fost pe Coasta de Azur vreodată?
Radu: Da.
Cristina: Vaai, ce frumos trebuie să fie! Ştiţi cât am visat să ajung şi eu măcar o dată într-un loc exotic, să mă bucur de plaje însorite şi de petreceri cu cocteile...
Eugen: Cocteiluri
Cristina: Cum?

Eugen: Cocteiluri.
Cristina: Aşa, cocteluri. Să am multe produse cosmetice şi să am banii mei, să nu depind de bărbatu-meu. Şi nu v-a plăcut?
Radu: Toate aceste locuri frumoase nu au niciun farmec dacă eşti singur. Mă bucur să le văd, dar există în mine un gol pe care nu pot să-l umplu decât prin prezența persoanei iubite.
Cristina: Vă înțeleg, sunteți tânăr. Aşa simțeam şi eu când venea țăranu' ăla să mă aştepte în fața casei. Numai că mă invita la plajă pe prund. N-am ştiut s-aleg, domnule, mi se părea că seamănă cu Alain Delon. Mă uit la alți bărbați, fac cumpărături, scot copiii la plimbare, îşi duc nevestele prin străinătate, numai eu m-am sacrificat ca o proastă. Sunteți tânăr, ca şi domnul Dănuț, e păcat. Pentru o femeie?!
Radu: Doamnă, totul este trecător, în afara iubirii. Sau aşa ar fi ideal. Dacă şi ea moare, dacă până şi iubirea este o amăgire, atunci noi nu mai avem niciun sens. Ne îndrăgostim şi ne despărțim, iubim şi rănim. Nu ştim să ducem nimic frumos până la capăt. Am obosit să car bolovani imenşi dintr-o curte într-alta şi să sper de fiecare dată că îmi voi construi o casă până la bătrânești. A schimba iubirile e ca şi cum ai trăi cu chirie o viață întreagă. Nu e nimic al tău şi stai mereu cu gândul că a doua zi te poate da afară.
Cristina: Frumos. Dar nu te supăra pe mine, doar din cauza asta ai venit aici să mori?
Radu: Vi se pare puțin?
Cristina: Păi, mamă, ar trebui ca vreo 60% dintre oameni să se omoare, dacă ar gândi ca tine.
Radu: Hotărârea mea nu ține doar de experiența

personală, ci de un adevăr trist, universal valabil. Îmi depăşesc propria existență.
Dănuț (*cu privirea în gol*): Doamna asistentă, când vine doctorul?
Asistenta: Vă grăbiți? Ce mai aveți de făcut?
Dănuț: Mi-am închis telefonul şi nu mai suport tensiunea asta. Vreau să ştiu când pot să mor. Vreau să plătesc şi taxa de urgență, dacă se poate.
Asistenta: Doctorul trebuie să vină, vă rog să vă liniştiți.
Cristina (*către Radu*): L-a terminat maică-sa.
Eugen: Nu l-a lăsat să-şi trăiască viața.
Radu: Pe toți ne marchează adânc ceva. După ultima relație, am încercat să îmi tai de la rădăcină aşteptările, am făcut sex, am avut aventuri ca să fug de mine însumi, repetându-mi că iubirea nu există. Mă întorceam în fața oglinzii şi mai avid de trăirea totală. Când eşti construit într-un anume fel, diferit de posibilitățile reale, este foarte greu să conviețuieşti cu tine.
Cristina: Aşa e. Eu eram construită într-un fel şi m-a demolat bărbatu-meu.
Radu: Ce s-a întâmplat?
Cristina: M-a bătut, m-a înjurat, acum depind de el, că altfel m-aş fi dus de mult de-acasă. Am venit să mor că nu mai suport. Sunt pensionată pe caz de boală, stau toată ziua singură cuc în casă şi muncesc ca o sclavă. Iar seara primesc doar înjurături, că el face şi drege, că fără el am muri... Zi de zi spăl, gătesc, şterg praful, mătur, aerisesc... parcă-s cu duracell în fund. Şi nu ştiu ce mama naibii, oricât aş face, a doua zi e la fel. Pete pe gresie, nisip pe parchet, că intră încălțați, zoaie pe fața de masă şi ia-o de la capăt. Decât viață din asta, mai bine lipsă.
Dănuț (*cu privirea în gol*): Dar nu ne dorim toți iubire?

Există vreun om normal care să nu tânjească după iubire?
Radu: Te va surprinde, dar sunt foarte mulți. Nu ştiu cât ai cunoscut tu din viața asta scurtă pe care ai trăit-o, dar eu am ajuns la concluzia că oamenii nu ştiu să iubească şi nici să prețuiască ceea ce primesc.De fapt, prin structura lor interioară, oamenii nu sunt capabili de iubirea adevărată. Uită-te pe site-uri, câte anunțuri de sex în trei, de swing, câte divorțuri, câte scandaluri mondene în ziare şi la televizor, câte cazuri de violență conjugală. Iubirea este altceva, nu bazarul acesta cu arome sexuale.
Eugen: Domnule, eu recunosc. Mi-am înşelat nevasta.
Radu: Înseamnă că nu o iubiți.
Eugen: Ba o iubesc. Dar era prea tare tipa respectivă, n-am putut să rezist, ne-am cunoscut într-un club şi am întrebat-o dacă vrea la mine sau la ea şi a doua zi nici nu mai ştiam cum o cheamă. Tot la nevastă m-am întors, nu?
Cristina: Ei, un bărbat mai calcă strâmb, dar trebuie să-şi respecte nevasta. Măcar atât, să aibă bunul-simț să păstreze curățenia în casă şi s-o mai ajute din când în când.
Radu: Gândiți îngust.
Eugen (*cu vocea ridicată*): Îmi iubesc nevasta, de-aia o şi las liberă, să-şi găsească un bărbat cu bani. Dumneata nu ştii ce-nseamnă să mori de foame şi să nu fii în stare să îi iei soției nici măcar un cap de ață. Dumneata nu ştii ce-nseamnă să ți se spună că eşti bărbat şi că nu eşti în stare să întreții o familie. Nu ştii ce-nseamnă să mergi pe stradă şi să îți vină să urli pentru că te simți ratat, pentru că viața ți se scurge fără să te poți bucura de ea. Să ai sentimentul că scrie pe tine "sărăntoc". Mă uit la o prăjitură în cofetărie şi îmi număr de trei ori banii înainte de a o cumpăra. Şi mă duc acasă cu ea în sacoşă, de parcă aş aduce cine ştie ce trofeu de la vânătoare. De-aia ați

ajuns să visați iubiri absolute, că nu aveți grija zilei de mâine. Aveți timp să contemplați eternitatea. Nu sunt prost, să știți, cunosc şi eu ceva filozofie.
Radu: Nu a spus nimeni că sunteți prost. Dar vă mulțumiți cu trăiri banale, atât timp cât aveți stomacul plin. Ați venit aici să vă omorâți pentru că sunteți îngropat în datorii. Motivul dumneavoastră este meschin. Ignorați orice altă valoare, în afara celor materiale.
Eugen (*din ce în ce mai iritat*): Meschin?! Eu, cel puțin, nu sunt egoist. Dumneavoastră vă sinucideți pentru că nu vă satisfaceți obsesia iubirii totale, eu mă omor fiindcă n-am ce să mai ofer altora, sunt un sărăntoc obosit de viață. Ce-ați vrea să fac? De unde să scot două sute de euro în fiecare lună? Şi pe lângă asta să şi mănânc, să şi beau, să şi iubesc. Sunteți un om deștept, știți că la baza piramidei trebuințelor, nevoile mele sunt mai importante decât ale dumneavoastră.
Cristina: Ce-i aia meschin, dragă?
Dănuț: Neînsemnat, lipsit de valoare.
Cristina: Banii nu mai au nicio valoare azi, are dreptate.
Radu: Şi de ce ați ajuns în această situație, domnule...?
Cristina: Furtună.
Radu (*confuz*): E furtună?
Cristina: Nu, domnule, Furtună îl cheamă.
Radu: Cum ați ajuns în această situație? Ghinion sau incompetență?
Eugen: Ce importanță are cum am ajuns aici? Realitatea este aceeaşi - am datorii şi nu mai am cum să fac rost de bani. Asta nu e viață, e calvar.
Radu: Ah, deci nu vă interesează cum ați ajuns aici, nu aveți niciun fel de autoanaliză. Ați ajuns aici şi punct. Nu contează cauzele, să ne concentrăm doar pe efecte.

Eugen: Sunt incompetent, da. Şi n-am nici noroc.
Radu: De ce sunteți incompetent?
Eugen: Cum adică?
Radu: De ce nu vă pricepeți la afaceri?
Eugen: Păi...
Radu: Vedeți că nu ştiți? Dumneavoastră, doamnă, de ce ați ajuns în situația asta?
Cristina: Fiindcă am fost proastă şi n-am ştiut să aleg.
Radu: Nu, doamnă, asta a fost acum zeci de ani. Ia gândiți-vă, de ce ați ajuns aici?
Cristina: Păi... trebuia să-mi iau şi eu un bărbat care să mă respecte, trebuia să fi terminat şi eu măcar liceul, că mi-a zis mama, du-te, fată, dă-ți bacalauriatul, eu nu, preferam să mă văd cu țăranu'.
Radu: Vă raportați în permanență la o situație de acum zeci de ani. Între timp nu s-a mai întâmplat nimic?
Cristina: Ba da, înjurături şi scandaluri.
Radu: De ce?
Cristina: Păi dacă aşa e el, mitocan.
Radu: Şi dumneavoastră cum sunteți?
Cristina: Eu?
Radu: El este mitocan. Dumneavoastră cum sunteți?
Cristina: Eu sunt victima.
Radu: De ce?
Cristina: De ce sunt victima?
Radu: Nu ştiți. Vedeți, la mine e clar. Eu nu mă pot împlini în iubire, fiindcă iubirea nu durează, se duce, pa. Dragostea ține trei ani, nu? Şi am venit aici să scap de suferința că voi tânji o viață întreagă după ceva inexistent. Orice ai vrea şi orice ai face, din luna de miere ajungi în luna de fiere.
Eugen (*râzând ironic*): Iubirea nu se duce, domnul meu,

cred că mai degrabă vi se consumă dumneavoastră benzina sau partenerei. E mai uşor să spui că iubirea se duce dracului decât să recunoşti că tu nu eşti în stare nici să alegi pe cine trebuie şi nici să simţi ceva până la capăt.
Radu: Dumneata vorbeşti, care te laşi ghidat de impulsuri animalice? Vezi o pereche de ţâţe şi ignori sentimentele adânci? Ar trebui să te descurci şi cu supravieţuirea, doar ai manifestările primitivului.
Eugen: După cum vedeţi, vorbesc civilizat cu dumneavoastră.
Cristina (*îi întrerupe cu glasul tremurat*): Dar bărbatu-meu e civilizat când mă bate şi mă jigneşte? El de ce nu poate să poarte un dialog? Ori că trăim în casă, ori că stăm în peşteră, tot ca sălbaticii ne purtăm. C-am trăit o viaţă întreagă în bătăi şi scandaluri, n-am ştiut să îmi văd interesele. (*Plânge*) Dumneavoastră sunteţi deştept, mai puteţi găsi o femeie, că doar cum visaţi la iubirea aia mare, trebuie să mai viseze şi altcineva. Dumneavoastră aveţi nevastă, sunteţi în putere, găsiţi un loc de muncă mai bun, vă vine vreo idee, dar eu ce să mai fac? Să mă duc la azil doar. Ăstălalt poate să plece de-acasă, dar i-e frică de mă-sa.
Dănuţ: Nu înţelegeţi?! Nu e vorba numai de ea. Nu sunt în stare de nimic. Nu sunt deştept, nu m-am însurat, n-am avut nicio relaţie stabilă, n-am prieteni, n-am dinţi în gură, nu ştiu să iubesc...vreau să mor, să mor, să mor!
Eugen: Mama naibii! Doamnă, mai aşteptăm mult?
Asistenta (*se îndreaptă spre ei zâmbind*): Haideţi, să facem câteva exerciţii de înviorare!
Eugen: Poftim?!
Cristina: Cum adică?!
Asistenta: Vă rog să vă ridicaţi! Apropierea călătoriei

definitive tensionează sufletul şi trupul, iar sarcina noastră este de a vă pregăti pentru trecerea dincolo.
Eugen: Asta-i bună! Exerciţiile fizice sunt recomandate pentru obţinerea unui tonus bun, iar noi avem tot interesul să rămânem deprimaţi. Ce naiba, doamnă, vă bateţi joc de noi?
Asistenta: Dumneavoastră nu aveţi bani nici măcar pentru mască cu gaz, prin urmare bucuraţi-vă că vi se oferă ceva gratuit.
Radu: Doamnă, lămuriţi-mă! La ce folosesc aceste exerciţii?
Cristina: Mie îmi convine... nu am avut niciodată timp şi bani să mă duc la fitness.
Dănuţ: Eu aş vrea să dau un telefon înainte, dacă se poate.
Asistenta: Vă rog.
Dănuţ: Alo, mama? Sunt la serviciu... Stai, mamă, nu înţelegi că sunt la serviciu? La ora asta, da. Coboară tu şi ia pâine, e magazinul la colţul blocului. Nu sunt nesimţit, pur şi simplu... ba îmi pasă, normal că-mi pasă, dar nu pot ajunge acasă. Dacă aş muri mâine, ce-ai face? Atunci de ce nu te poţi descurca şi în seara asta? Aş vrea să rămân cu nişte prieteni la un suc în oraş, este o seară frumoasă. Nu dau banii aiurea, n-auzi că sunt cu nişte prieteni? Doar astăzi. Nu mai ţipa, mamă, ce poate să mi se întâmple rău? Nu e niciunul beţiv şi nici violent, sunt oameni normali. Bine, sunt tâmpit. Nu vreau să mai mergem la tanti Geta. Ba mă simt bine la ea în curte, dar mă simt bine şi cu prietenii mei. Nu mai ţipa, mamă, închid... trebuie să plec. Ai grijă de tine.
Asistenta: Domnule Radu Cantea, puteţi să nu faceţi aceste exerciţii, dar vi le recomand pentru vlăguirea trupului, ce va deveni în scurt timp complet inutil. E un preambul la adormirea simţurilor.

Radu (*ironic*): Aveți dreptate, prada trebuie amețită înainte de a fi omorâtă. Eu refuz să mă ridic de pe scaun.
Asistenta: Cum doriți.
Eugen: Haideți, doamnă, ce mama mă-sii? Vorba dumneavoastră, e gratuit. Flotări?
Cristina: Dacă ştiam, îmi luam şi eu iegării.
Asistenta (*pune muzică, îi aliniază, în afară de Radu, care stă într-un colț pe canapea*): Atenție la mine! Picioarele sunt uşor depărtate, ridicăm brațele, coatele sunt perfect întinse. 1, 2, 3, 4, 5, atenție, cu mişcări scurte tragem la spate, 6, 7, 8, 9, 10, nu ne grăbim. Acum rotim brațele, 1, 2, 3, 4, 5, 6, haideți dacă vreți să aveți o poziție frumoasă. Acum, din nou depărtăm uşor picioarele, genunchii sunt întinşi, vârfurile îndreptate spre exterior, brațele întinse la urechi şi tragem cu elan la spate. Acum încercăm să atingem podeaua. 1, 2, 3, 4, 5, mai cu elan! Doamna Cristina, mai jos, mai jos!

Scena 8

(*Toți stau epuizați pe scaun sau pe canapea*)

Cristina: Vai, ce-am obosit! Aşa este, acum chiar că îți vine să dormi.
Eugen: Şi să nu te mai trezeşti, decât dacă miroase a mare, a alge şi două femei superbe îți aduc un cocteil mare pe tavă. Apoi te duci la hotel cu nevasta şi comanzi somon şi o sticlă de şampanie.
Dănuț: Şi eşti liber ca pescăruşul şi ai senzația că ai tot timpul din lume să te bucuri de viață.
Eugen: Când aveam vreo 12-13 ani, îmi imaginam că mă

voi întoarce într-o zi cu o maşină faină la țară şi că toți vor întreba: "Al cui e ăsta? Al lu' Furtună? Are bani mulți, nu?" N-am mai apucat. Bunicii au murit până să împlinesc 20 de ani şi, oricum, n-aş fi venit cu nicio maşină. Apoi m-am angajat la o firmă de publicitate, dar nu eram mulțumit de salariu. Am plecat de-acolo, m-am angajat în altă parte, a fost şi mai rău. Nu m-am împăcat niciodată cu ideea că muncesc la patron, fiindcă la noi mulți se comportă de parcă te-ar fi cumpărat la expoziție de sclavi. Şi am zis să fac ceva de unu' singur. Unii nu sunt făcuți pentru afaceri. Trebuie să ai nervii tari, mama mă-sii, să auzi că nu are bani nici furnizorul, nici clientul, şi-ți mai cere şi statul.

Cristina: Mă gândesc acum ce-or fi făcând fără mine. Cred că e casa cu fundu-n sus, fasolea pe aragaz, vasele în chiuvetă, nu sunt în stare nici măcar să bage mâncarea în frigider. Vine amețitul de bărbatu-meu, îşi lasă şosetele alea împuțite pe unde-apucă. Cred că sună acum pe la toate rudele, să vadă unde sunt, dar nu pentru că-i pasă, ci pentru că trebuie să fiu acasă când vine el.

Dănuț: Eu mi-am închis telefonul. Mi-e milă de ea, în felul ei mă iubeşte. Îmi face pachet cu mâncare dimineața când plec la seviciu, seara mă aşteaptă cu ciorba pe aragaz. Cred că i-a crescut tensiunea acum. Dar nu mai pot, nu mai pot.

Radu: Şi spuneai că mi se termină mie benzina? O iubesc şi acum, tocmai de aceea vreau să dispar, nu mai pot s-o iau de la capăt. Am obosit, e ca şi cum aş multiplica la xerox totul, prima întâlnire, primul sărut, prima noapte de dragoste. Mi-a spus că sunt prea dificil pentru ea, că am prea multe aşteptări, dar că mă iubeşte. Mi-a lăsat un mesaj offline pe mess, auzi, un mesaj

offline pe messenger! În care îmi scria că trebuie să terminăm, fiindcă are multe de făcut cu viața ei şi nu poate să-mi fie alături aşa cum aş avea nevoie. De fapt, de ce mă mir? Aşa ne-am cunoscut, pe internet. S-a născut în lumea virtuală, a murit în lumea virtuală. Când n-avea chef să mă sune, mă punea să intru pe mess să stăm de vorbă. Eram ca două maşini cu replici setate.
Dănuț: Cât ați fost împreună?
Radu: Un an.
Cristina: Ați locuit împreună?
Radu: Nu. Venea la mine cam de două-trei ori pe săptămână, uneori şi mai rar. Îmi spunea că nu este pregătită pentru o relație casnică.
Cristina: Înseamnă că nu voia să fie cu tine. Femeile astea emancipate de azi sunt date naibii.
Radu: Credeți?
Cristina: Păi când vrei să fii cu cineva, faci pe dracu'n patru să fie aşa. Pe om îl cunoşti când stai zi de zi cu el, nu aşa, în fața calculatorului.
Radu: Ştia că o iubesc mult.
Eugen: Vezi? Nu-i bine să fii fidel, că pici de prost.
Dănuț: Nu e frumos nici să înşeli încrederea cuiva.
Radu: Am iubit prima fată în liceu, eram în cls. a X-a. O chema Laura. A fost prima căreia i-am spus că o iubesc şi atunci credeam că nu voi mai trăi niciodată o dragoste atât de mare. Aşa am scris în jurnal într-o seară de toamnă, după ce ea a plecat definitiv în Germania. M-am simțit cumplit de gol după plecarea ei. În primul an de facultate, m-am îndrăgostit iremediabil de Adina, o colegă de grupă. Am fost doi ani împreună, o iubire nebună care s-a sfârşit simplu într-o zi de 13 februarie. M-a anunțat că este îndrăgostită de unul dintre profesorii ei.

Eugen: Şi tu?
Radu: Şi eu ce?
Cristina: Tu ce-ai zis?
Radu: M-am bucurat în sinea mea. Eram şi eu îndrăgostit de colega ei de cameră. V-am spus, iubirea nu durează...
Cristina: Off...
Radu: Apoi am întâlnit-o pe Maria, o profesoară de istorie. O vedeam ca mama copiilor mei, ceea ce m-a făcut să mă-ndrăgostesc nebuneşte. Era blândă, calmă, tandră, avea toate calitățile necesare unei bune soții. Ne-am făcut planuri de căsătorie, m-a prezentat alor ei, am fost opt luni împreună.
Cristina: Şi de ce v-ați despărțit?
Radu: Fiindcă ne-am certat o singură dată în opt luni şi a fost de-ajuns. Mi-am dat seama că ascundeam amândoi frustrări acumulate în timp. Brusc am început să ne urâm. De fapt, ne autosugestionasem în tot acest timp. E foarte greu să delimităm granița dintre sentiment real şi autosugestie.
Eugen: Şi ultima?
Radu: Este curios, deşi toată lumea încheie o căsătorie în virtutea calităților persoanei, sexualitatea e gândită ca o nevoie impersonală, precum nevoia de hrană, de apă sau de adăpost. Dacă mi-e foame, pot să-mi doresc să mănânc linte sau măsline, însă asta nu ține de esența nevoii; în ultimă instanță, ca să-mi potolesc foamea, pot mânca orice cu condiția să fie comestibil. Nu la fel stau lucrurile când e vorba de sexualitate. Dintre toate nevoile, ceea ce în mod obişnuit se cheamă "nevoie sexuală" are vocația de a fi un vehicol al unei alte nevoi, către care sexualitatea trimite. Aici cred că suntem în fața

unei "nevoi" esențialmente personale. Ea nu are cum să fie împlinită de altcineva decât de o anumită persoană, şi numai de aceea. Nimic şi nimeni altcineva nu poate umple acel gol şi nu poate să satisfacă acea nevoie. Vă aduceți aminte de "Cenuşăreasa"? Ei bine, ştiți ce este fabulos, teribil în povestea aia?! E proba cu pantofiorul: nimeni nu putea fi soția prințului în afară de fata căreia i se potrivea pantofiorul "uitat" de ea la bal şi "cules" de prinț. Nimeni, dar absolut nimeni. Şi prințul se îmbolnăvise atât de tare, încât era să moară... Imaginea e cât se poate de clară. "Pantofiorul" este amprenta personală, e golul din suflet care aşteaptă să fie umplut. Dar acest gol are forma persoanei aceleia, şi nimeni altcineva nu se poate instala în acel loc, dar nimeni. Pentru că acel loc are o formă unică, absolut individuală, singulară. Şi ştiți ce este mai trist? Ca toată această viziune este o iluzie, basmele vând cea mai frumoasă minciună umanității. Că cei doi vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe şi că îi poți vedea şi acum veselindu-se. "Orice iubire are un balcon ca în Romeo şi în Julieta unde mai târziu se agață rufe". M-a amuzat această afirmație când am citit-o. Iar marile iubiri sunt cele care nu se termină, care lasă promisiunea unei continuări excepționale sau te lasă jinduind după ce ar fi putut să fie. Nu cred că iubim persoana, ci farmecul poveştii neconsumate şi tot ce se dezoltă în noi, în absența acesteia. Tristan şi Isolda, Romeo şi Julieta, Dante şi Beatrice, Eminescu şi Micle, le înşir aşa, la întâmplare...niciuna nu s-a consumat, nu a păşit pe calea vieții comune, nu a cunoscut realitatea cuplului în banalitatea cotidiană. Şi atunci mă întreb dacă nu cumva "iubirea cea mare" nu este, de fapt, "fantezia cea mare"...

Deci, da, am iubit-o şi cred că o mai iubesc, dar mâine nu voi mai simți nimic.
Eugen: Cred că iubirea este o chestiune de voință.
Radu: Ce vreți să spuneți?
Eugen: Cred că dumneavoastră nu doriți să iubiți, vă interesează doar starea de îndrăgostit. Vreți ca totul să fie la temperaturi înalte. Nu poți să părăseşti persoana iubită doar pentru că nu mai simți fluturi în stomac sau fiindcă te plictiseşte într-o zi sau, pur şi simplu, nu te mai atrage ca altădată. Iubirea este şi o responsabilitate, o construcție pentru siguranța căreia îți pui semnătura. M-ați acuzat că o înşel. Fizic, da, sufleteşte însă niciodată.
Radu: Şi unde este iubirea dumneavoastră responsabilă în acest moment?
Eugen: Nu mai e... poate fiindcă simt că nu mai am ce să dăruiesc.
Dănuț: Credeți că doar de bani are nevoie soția dumneavoastră?
Eugen: Simt că nu mă mai iubeşte soția mea. Problemele financiare ne-au îndepărtat. Iar eu am obosit pur şi simplu... vine de la serviciu şi se plânge că nu este îmbrăcată la fel de bine ca celelalte, că nu ieşim nicăieri, că port aceleaşi cămăşi şi că am fost un prost când am deschis firma. Între noi nu mai e iubirea de altădată.
Radu: Vedeți? Iubirea se duce...
Dănuț: Cred că are dreptate Eugen, iubirea nu se duce, de cele mai multe ori noi nu suntem capabili să o păstrăm.
Radu: Încă o iubesc, dar altfel. Sau o iubesc la fel şi nu îmi mai dau seama.
Cristina: Auzi, dar eu nu-l mai iubesc pe bărbatu-meu. Trebuie să fiu şi eu responsabilă?

Eugen: La dumneavoastră e altceva, vă bate, vă jigneşte...
Dănuț: O fi şi asta o formă de iubire...
Eugen: Scatoalcele sunt formă de iubire? Poc una în gură, te iubesc, poc una în burtă, te doresc... hai să fim serioşi, un bărbat adevărat nu loveşte o femeie.
Cristina: Aşa e. La început era şmecher, culegea flori de câmp şi îmi spunea că nu m-ar atinge nici cu ele. Auzise şi el expresia asta pe undeva.
Asistenta (*vine cu o tavă*): Serviți, vă rog, am făcut ceai, aşteptați de ceva timp...
Cristina: Vai, mulțumim, uite ce drăguț din partea doamnei. Chiar voiam să vă rog pentru un pahar cu apă.
Dănuț: Este ceai de tei?
Asistenta: Da, sper să vă placă.
Radu: Ați încercat vreodată ceai alb? Dar vrac, nu la pliculeț. Cică e foarte bun, e un fel de elixir al tinereții.
Eugen: Nu am auzit de ceaiul alb. Mie îmi place cel de mentă.
Cristina: Dacă mai trăiam, vă invitam la mine la țară la un vin fiert cu scorțişoară. Am vie, dar eu nu mai pot s-o muncesc, obosesc repede, soră-mea se ocupă de ea. Au ieşit în toamna asta nişte struguri albi buni!
Dănuț: Chiar, mi-e poftă de struguri.
Eugen (*către asistentă*): Mă scuzați, aveți nişte lămâie?
Asistenta: Nu.
Cristina: Da, ar fi fost bună o lămâie. Aş suna totuşi acasă şi eu, că doctorul ăsta văd că nu mai vine. Vreau să mor aici, nu de mâna lu' bărbatu-meu. Doamnă, pot să dau un telefon de la dumneavoastră?
Asistenta: Desigur.
Cristina *(formează numărul)*: Mulțumesc. Alo, eu sunt. Uite, sunt la Uța, că i-a fost rău şi am venit la o vecină să

te sun. Păi n-ai pus fasolea la fiert? Într-o jumătate de oră se făcea. Nu trebuie s-o ajute şi pe ea cineva? Dar mai aveţi în frigider ardei umpluţi de ieri. De ce să mă duc dracului, mă? Cu ce ţi-am greşit? Chiar trebuie să te aştept ca o slugă în fiecare seară? Dar nu mai plăti şi lasă-mă naibii în pace.
Asistenta: Vă rog să vorbiţi frumos.
Cristina: Cine e, cine e. Uite, sunt la o clinică particulară, na, am venit aici să scap de voi, să plec pe lumea cealaltă. "S-o saluţi pe maică-ta din partea mea". Nesimţitule! Mi-a închis telefonul, uitaţi, mi-a închis telefonul. Nu mai pot, doamnă, asta trăiesc zi de zi. Nu mai pot.
Asistenta: Vă rog să vă calmaţi!
Eugen: Când vine doctorul? Chiar aşa de mult durează plecarea aia? Îl îngroapă în aceeaşi zi?
(Sună telefonul)
Asistenta: Da, domnule doctor. Sunt patru clienţi în total, niciunul nu este în evidenţă cu boli mintale. O doamnă de 63 de ani, pensionată pe caz de boală, susţine că este "nefericită" în această lume, soţul o bate şi o jigneşte, iar fiul seamănă cu tatăl. Aşa am scris şi eu, abstinenţă. Un tânăr de 33 de ani, care spune că nu mai poate face nimic în această lume, fiindcă nu se simte în stare. A optat pentru varianta de cinci sute de euro, cu taxa de urgenţă. Da, impotenţă, am notat deja. Mai avem un tânăr de 35 de ani care şi-a găsit mai multe jumătăţi ale sufletului, dar le-a pierdut pe toate şi a ajuns la concluzia că în această lume iubirea aduce doar suferinţă. Exact, anorgasmia. Dânsul a ales pachetul complet. Poftiţi? Ah, da, al patrulea client, din păcate, nu are bani, acesta este şi motivul pentru care vrea să încerce dincolo. Da, aplic procedura în aceste cazuri. Vă aştept, la revedere. Domnul doctor vă roagă să-l

scuzați, a intervenit ceva şi întârzie.
Eugen: Uite moartea, nu e moartea!
Cristina: Doamnă, am completat formularul, oricum nu plecăm în această seară. De ce trebuie să mai rămânem?
Asistenta: Trebuie să vă cunoască domnul doctor, tocmai am vorbit la telefon cu dânsul. Eu sunt doar asistenta dumnealui şi nu pot lua deciziile finale. Domnul fără banii de taxă.
Eugen: Eugen Furtună mă numesc.
Asistenta: Domnule Furtună, doresc să vă vorbesc între patru ochi.
(*Cei doi se retrag*)
Asistenta: Dumneavoastră aveți un regim special. Nu vă permiteți achitarea taxelor. În acest caz, clinica noastră va propune să pozați gratuit pentru a face reclamă serviciilor noastre.
Eugen: Ce să fac?!
Asistenta: Dumneavoastră v-ați săturat de această lume şi doriți să o cunoaşteți pe cea de dincolo. Scăpați de suferință şi aveți speranța unei lumi mai bune. Asta dorim să se vadă în pozele de reclamă. Aşa putem atrage clienții noştri.
Eugen: Adică vă folosiți de suferința mea!
Asistenta: Nu înțeleg, suferința dumneavoastră constă în existența pe acest pământ, de ce nu vă bucurați că plecați? Ar trebui să ne fiți recunoscător că vă ajutăm să ieşiți cu demnitate dintre pământeni.
Eugen: Cum să mă bucur că plec?! Mi se rupe sufletul că o las pe nevastă-mea singură, că o s-o distrug pe mama, că nu am ajuns nici măcar la andropauză.
Asistenta: E perfect normal să vă pară rău, doar ați petrecut atâția ani împreună. Mulți dintre cei care pleacă

lasă bilete de adio în care îşi cer iertare, gândindu-se la cei dragi. Dar viaţa vă aparţine în totalitate şi aveţi tot dreptul să renunţaţi la ea, dacă nu vă oferă ceea ce meritaţi.
Eugen: Şi dincolo ce găsesc? Lapte şi miere? Plaje ca la Palma de Mallorca?
Asistenta: V-am fi oferit şi un ghid turistic, dar ne-ar costa prea mult, fiindcă nu-l putem fideliza. Nu vă putem spune ce găsiţi dincolo, vă oferim doar o alternativă.
Eugen: Ştiţi că este păcat ceea ce faceţi?
Asistenta: E păcat şi să îţi laşi aproapele în suferinţă, iar dumneavoastră nu mai suportaţi durerea acestei vieţi.
Eugen: Extraordinar! Să zâmbesc în poze ca să vadă şi alţii cât de bine e să te duci naibii. Doamnă, nu vreau să cunosc lumea de dincolo, nu cred că mă aşteaptă nimic bun, din moment ce îmi iau viaţa, cum vreţi să râd în faţa aparatului?
Asistenta: Atunci de ce renunţaţi la această lume dacă nu mai aveţi alta disponibilă? Nu înţeleg!
Eugen: Dumneavoastră credeţi în Dumnezeu?
Asistenta: Ce relevanţă are?
Eugen: Eu nu mai cred. Deci nu e nimic dincolo şi, chiar dac-ar fi, nu e lumea pe care să mi-o doresc eu. Vreau să merg la munte, la mare, să îmi duc nevasta la restaurant, se poate dincolo? Firma dumneavoastră garantează că îmi voi împlini visurile dincolo?
Asistenta: Garantăm doar siguranţa transportului şi ajungerea la destinaţie, ce găsiţi acolo e doar problema dumneavoastră.
Eugen: Atunci de ce ne-aţi întrebat ce ne-atrage la această călătorie?
Asistenta: Nu mă mir că aţi dat faliment, nu cunoaşteţi strategia de marketing.

Eugen: Incredibil! Mama mă-sii de moarte, cu cine a făcut-o!
Asistenta: În acest caz, dumneavoastră.
Eugen: Ce trebuie să fac?
Asistenta: Poftiți cu mine în camera alăturată!
Cristina: Unde-l duceți? Vai, gata? Îl omorâți?
Radu: Sunteți abătut. S-a întâmplat ceva?
Asistenta: Domnul Furtună se va întoarce, vă rog să aşteptați în linişte.

Actul II

Scena 1

(*Coroane, două sicrie goale şi un fotograf*)

Asistenta: Dânsul este Alex, fotograful clinicii noastre.
Alex: Îmi pare bine. Vom face prima poză lângă coroană. Aş prefera să nu vi se vadă picioarele. Şi să zâmbiți, cu mâna dreaptă pe coroană.
Eugen: Acum? Aşa repede?!
Asistenta: Nu uitați, zâmbetul este foarte important. Clienții noştri trebuie să depăşească primul contact cu ideea plecării şi să-şi amintească faptul că scapă de suferință.
Eugen: Eu sunt clientul dumneavoastră.
Asistenta: Aşa.
Eugen: Şi nu-mi vine să zâmbesc.
Asistenta: Gândiți-vă la câtă linişte vă poate aştepta dincolo! Nu vă mai sună niciun reprezentant al băncii, nevasta nu vă mai reproşează că sunteți falit, nu mai aveți nevoie de haine, de mâncare, nu aveți de plătit întreținerea, nu mai vedeți pe alții în maşini scumpe. Cum să nu zâmbiți când scăpați de toate astea?
Eugen: De unde ştiți cum e dincolo?
Asistenta: Păi nu ştim, dar asta speraţi să găsiți, nu?
Alex: Păi da! Haideți, vă rog, uitați aici, e perfect. Puneți mâna dreaptă pe coroană! Lipseşte banderola cu numele clinicii.
Asistenta: Of, mereu uit. Uite-o, este aici.
Alex: Acum zâmbiți, aşa, mai aproape de coroană, nu vă muşcă.
Asistenta: I se văd picioarele?

Alex: Nu, e bine aşa. Acum! Mai facem una. Tot lângă coroană, dar cu privirea în sus, vă rog, ca şi cum aţi ţinti către cer.
Asistenta: Vă desprindeţi de pământ.
Eugen: E ridicol.
Asistenta: Nu e nimic ridicol, aveţi puterea de a alege.
Alex: Aşa, cu mâna dreaptă pe coroană, vă uitaţi în sus. (*Către asistentă*) Eu v-am spus că trebuia tavanul albastru, efectul era şi mai puternic.
Eugen: Doamnă, eu nu mă duc în cer. Ce să fac acolo?!
Asistenta: Adică rămâneţi blocat în mijlocul de transport?
Eugen: Lăsaţi-mă naibii cu metaforele voastre! Mă omor, nu înţelegeţi? Mă omor! Nu voi mai respira, nu voi mai auzi, nu voi mai vedea, nu înţelegeţi? De unde să ştiu eu ce e dincolo? De unde să ştiu eu ce mă aşteaptă? Nu mă bucur de nimic, de nimic!
Asistenta: Vă rog să vă calmaţi!
Alex: Mai facem o poză în sicriu şi gata.
Eugen (*cu vocea ridicată*): În ce?
Alex: În sicriu.
Eugen: Adică să intru în sicriu? Eu?
Asistenta: Dar cine?
Eugen: Şi vreţi să zâmbesc şi acolo? Morţii nu zâmbesc, doamnă.
Asistenta: Ţineţi doar ochii închişi, clienţii noştri vor înţelege mesajul.
Eugen: Nu pot să fac asta, nu pot.
Asistenta: Domnule Furtună, e de neînţeles pentru mine. Aţi venit la noi spunând că vreţi să muriţi fiindcă v-aţi săturat de sărăcie. Uitaţi, nu este ceea ce v-aţi dorit? Aceasta este procedura de plecare. Aveţi aici pernă, saltea, tot ce vă trebuie.

Eugen: Nu voi mai fi conştient, este o mare diferenţă. După ce voi muri, îmi va fi totuna ce se va întâmpla cu mine. Dumneavoastră nu ştiţi că cel care se sinucide nu mai speră şi nu mai vrea nimic? Ce tot o daţi înainte cu lumea de dincolo?
Asistenta: Cum să vă fie totuna, domnule Furtună? Dumneavoastră vreţi să scăpaţi de sărăcie. De unde ştiţi că dincolo nu veţi trăi într-un grajd cu porumb uscat la micul-dejun? Cel care "se sinucide", cum spuneţi, speră ceva, să scape de suferinţă. Prin urmare, noi vă ajutăm să riscaţi şi ne vom ruga împreună să vă fie mai bine într-o altă lume.
Eugen: Nu e nimic dincolo... nu s-a întors nimeni să ne povestească, nimeni de zeci de mii de ani. Raiul şi iadul sunt poveşti de adormit copiii, aici e iadul, pe pământ. Mama mă-sii de viaţă... ăla are bani şi tot se omoară.
Asistenta: Cine?
Eugen: Radu. Un tâmpit. Ălălalt are 16 milioane pe lună şi tot vrea să se omoare.
Asistenta: Cine?
Eugen: Dănuţ. Alt tâmpit.
Alex: Haideţi că este târziu. Aşezaţi-vă în sicriu!
Eugen: Nu pot, domnule, e macabru, înţelegeţi-mă! Cum să mă aşez între scândurile astea şi să zâmbesc?
Asistenta: Atunci clinica noastră nu vă poate ajuta să plecaţi.
Eugen (*după câteva secunde de gândire*): Doar atât? Mă culc aici şi zâmbesc? Şi mă ajutaţi fără bani?
Asistenta: Doar atât.
(*Eugen se aşează încet în sicriu*)
Alex: Bun. Acum închideţi ochii şi zâmbiţi, dar subtil.
Asistenta: Să nu vi se vadă dinţii. Ieşiţi din această lume,

vă îndepărtați de suferință...zâmbiți...
Eugen: E strâmt. Mie îmi place să mă întind noaptea.
Alex: Nu mai vorbiți! Mâinile pe piept.
Eugen: Şi dorm pe burtă...
Asistenta: Închideți ochii, aşa, zâmbiți, să se vadă expresia de seninătate.
Eugen: Ce seninătate? Opriți-vă, vă rog, opriți-vă! (*Începe să plângă*) Opriți-vă! Am un rebus pe scaunul din balcon, vreau să-l termin. Peste două săptămâni e meci, mi-e dor să văd un meci... vă rog, opriți-vă! Am patul meu acasă... şi fața de pernă o spală nevastă-mea la maşină şi i-am promis că duminică mă duc la pescuit... mi-e poftă de peşte în saramură. O voi lua de la capăt, voi găsi ceva de muncă, vă rog, vreau să plec acasă. La mine acasă. Cum aş fi putut plăti taxa aici, pot plăti şi ratele la bancă. Are dreptate Radu, motivul meu este meschin...
Asistenta: Să înțeleg că renunțați la serviciile noastre?
Eugen: Da, vă rog iertați-mă, mă aşteaptă soția.
Asistenta: Ne-ați făcut să pierdem timpul.
Eugen: Îmi pare rău, de fapt nu-mi pare rău... vreau să mă duc acasă.
Asistenta: Sper să nu ne mai încurcați, domnule Furtună, timpul nostru este la fel de prețios ca al dumneavoastră.
Eugen: Da, timpul este prețios...
Asistenta: Rataţi şansa de a cunoaşte alte lumi.
Eugen: Oricum o voi cunoaşte, nu? De ce să mă grăbesc? Oricum acolo ajungem, nu?
Asistenta: Este dreptul dumnevoastră să vă răzgândiți, dar noi avem interesul să ne păstrăm clienții. De aceea, vă rog să ieşiți pe uşa din spate, ceilalți nu trebuie să afle.
Eugen: Înțeleg... stați liniştită, nu voi sufla o vorbă. Vă rog să mă scuzați.

Asistenta: O seară bună, domnule Furtună.
Eugen: Mulțumesc la fel. La revedere, domnule Alex.
(*Eugen iese*)

Scena 2

(*Asistenta intră în camera de aşteptare*)

Cristina: Doamnă, nu mai avem răbdare...dar unde este domnul Furtună?
Asistenta: Clientul nostru m-a rugat să vă transmit că... i-a părut bine că v-a cunoscut. A plecat.
Radu: A plecat?! Cum adică?
Asistenta: Şi-a atins scopul pentru care a venit la clinica noastră.
Cristina: Păi n-avea bani!
Radu: Aşa repede?!
Asistenta: Plecarea fiecărui client este confidențială.
Radu: Nici n-am apucat să-mi iau la revedere. Ce situație!
(*Asistenta iese din cameră*)
Cristina: Dar ce s-o fi întâmplat dincolo? Săracul om...
Dănuț: Nu înțeleg de ce s-a sinucis.
Cristina: Pentru două sute de euro pe lună?! Când alții sunt paralizați, orbi, surzi, au mulți copii şi locuiesc în cocioabe şi tot nu se mai omoară. De ce-o fi făcut el asta? Dar să plece aşa, fără să ne zică măcar "moarte uşoară"?
Dănuț: Ciudat.
Radu: N-a vrut să creeze tensiune, astfel de momente sunt grele.
Cristina: Nu-mi vine să cred. Acum o oră stăteam cu el de vorbă, beam ceai de tei împreună, chiar ceruse o

lămâie...nu-mi vine să cred că nu mai e. O fi venit doctorul în camera de alături? Dar de unde a avut bani?
Radu: Degeaba ne întrebăm, nu vom afla nimic.
Dănuț: I-o fi cerut ceva în schimb, cine ştie?
Cristina: Da, i-a spus ceva asistenta şi n-a vrut să auzim. Avea 43 de ani, atât. Şi am vrut să mai vorbesc cu el, păcat de nevasta aia a lui, Doamne-Doamne...
Radu: Doamnă, Dumnezeu n-are nicio legătură cu ce se întâmplă aici. Aţi ştiut de la bun început că astfel de lucruri se întâmplă.
Cristina (*iritată*): Nu înţeleg, ce vrei să spui?
Radu: Şi mie îmi pare rău, dar pentru asta am venit, nu? Ca să încheiem socotelile cu viaţa.
Cristina: Dumneata te plângi de viaţă?! Ai fi putut să-l ajuţi cu nişte bani, măcar să faci o faptă bună înainte de a muri. Te preocupă doar iubirea, atât. S-a plâns de bani tot timpul, nici măcar o dată nu te-ai oferit să-l ajuţi. De-aia te-o fi lăsat femeia aia, de zgârcit ce eşti. Vii aici ca să te omori... de ce? Pentru o femeie care nu dă doi bani pe tine?
Radu: Poftiţi?! Dumneavoastră vorbiţi? Cine v-a obligat să rămâneţi cu soţul? N-aţi auzit de divorţ? Cine v-a obligat să suportaţi bătăi şi jigniri? Eu? Sunteţi masochistă.
Cristina (*furioasă*): Ce să fiu? Vaai, cum îndrăzneşti? Eu am făcut un copil, am ţinut în spate o familie, nesimţitule, am muncit o viaţă întreagă, n-am stat pe spinarea părinţilor ca tine.
Dănuț: Vă rog.
Cristina: Taci şi tu, că n-ai niciun motiv să fii aici, oi fi spion. Auzi, de ce am suportat?
Radu: Păi da, de ce aţi suportat? V-a fost teamă? V-a fost ruşine?

Cristina: Unde să mă duc cu un copil după mine? La mama la cimitir?
Radu: Ah, vechiul clişeu, un copil e la mijloc. Puteaţi să plecaţi de acasă, puteaţi să divorţaţi şi să împărţiţi averea, inclusiv să vă faceţi un amant. Fiecare femeie are bărbatul pe care-l merită.
Cristina: I-auzi!
Radu: N-aţi vrut cu adevărat să vă despărţiţi, aţi tot sperat că se va schimba şi l-aţi iubit până n-aţi mai putut, până v-a ajuns iubirea la os. Asta se întâmplă cu femeile bătute şi înjurate timp de mai mulţi ani. O iubire bolnavă. Iar acum veniţi aici şi daţi vina pe el. De ce sunteţi victimă? Fiindcă aţi permis. Victima este o femeie violată, atacată pe stradă, călcată de maşină, nu o femeie care a încasat bătăi ani de-a rândul. Aia nu-i victimă, e masochistă sau aveţi sindromul Stockholm. Recunoaşteţi că aveţi o problemă!
Cristina: Ce sindrom?
Dănuţ: Vă rog, este o femeie în vârstă şi suferă...
Radu: Toţi suferim. L-aş fi ajutat cu bani, de unde să ştiu eu că pleacă şi nu se mai întoarce? De ce nu l-aţi ajutat voi cu sfaturi?
Asistenta: Ce se întâmplă aici?
Cristina (*îşi face aer cu mâna*): M-a făcut masochistă. Abia respir...
Radu: Doamna mă consideră zgârcit.
Asistenta: Vă rog să vă calmaţi, domnul doctor va veni numaidecât.
Cristina: Ce domn doctor, ce domn doctor? Nu vedeţi că nu mai putem? Sunt pensionată pe caz de boală, am obosit... Tot vine domnul doctor de câteva ore bune.
Asistenta: Mai aveţi atât de puţin...

Dănuț: A suferit?
Asistenta: Cine?
Dănuț: Eugen.
Asistenta: Nu.
Dănuț: I-a părut rău?
Asistenta: Nu.
Cristina: A avut o ultimă dorință?
Asistenta: Nu.
Cristina: Murim ca un câine.
Asistenta: La câini folosim alte substanțe.
Radu: Doamnă, dumneavoastră v-ați gândit vreodată să plecați?
Asistenta: Da.
Radu: Şi?
Asistenta: Şi ce?
Radu: Şi de ce n-ați plecat?
Asistenta: Pur şi simplu îmi amân călătoria.
Dănuț (*cu glasul tremurat)*: Doamnă, eu nu mai suport! Am venit aici să mor, nu am nicio bucurie în această viață. Mi-e groază să mă întorc acasă şi să o iau de la capăt. Mă acuzați că nu am motive concrete. Pentru voi, aşa o fi. Dar eu nu mai ştiu să râd, nu am prieteni, visez noaptea că mi se spune "tâmpit" şi "cretin". Am mințit, am încercat să mă arunc de la etajul şase acum două săptămâni. N-am avut curaj, mi-a fost frică de durere. Dar am fost atât de aproape de moarte, i-am simțit mirosul... aici am curaj, aici vreau să mor. Mă uit la voi, aveți puterea să vă certați şi mă întreb la ce vă mai foloseşte? Ce importanță mai are dacă Radu este zgârcit sau dumneavoastră n-ați ştiut să alegeți la timp? Ce importanță mai are? Încă vă iubiți pe voi înşivă, încă vă apărați sufletul, chiar dacă peste câteva ore sau câteva

zile nu veți mai exista. Pentru mine viața este ratată pentru totdeauna, nu mai am ce să demonstrez, s-a terminat. Nu sunt de folos nimănui. La serviciu muncitorii râd de mine, acasă mama râde de mine, femeile râd de stângăcia mea...
Cristina: Noi nu am râs de tine.
Dănuț: Pentru că ne unește disperarea. Sunt oricum un om mort. Radu, tu te sinucizi pentru a-i demonstra ceva femeii pe care pretinzi că o iubești. Iubirea presupune să dorești ceea ce este mai bun pentru celălalt, or tu nu vrei nimic pentru ea, tu vrei totul pentru tine. Tu te omori pentru că iubirea nu există sau pentru că nu-i poți face față?
Asistenta (*după ce răspunde la telefon*): Mă scuzați, vă rog să intrați în cabinetul doctorului!
Cristina: Oh, în sfârșit!
Radu: Păi intrăm la grămadă?
Cristina: Împărțim aceeași soartă, de ce să nu intrăm toți?

Scena 3

(*În cabinet un bărbat şi o femeie îmbrăcați în negru*.)

Asistenta: Poftiți, luați loc, simțiți-vă confortabil.
Cristina: Care dintre dânșii este doctorul?
Asistenta: Niciunul, doctorul vă roagă să-l scuzați, vine în cel mai scurt timp posibil.
Cristina: Iar?!
Asistenta: Să începem, e foarte târziu. Avem aici trei exemplare umane. Primul caz – doamna Cristina Milea. Are 63 de ani, nu mai activează în câmpul muncii, este căsătorită şi are un băiat... Câți ani are băiatul?

Cristina: 30...
Asistenta: Soțul o bate şi o agresează verbal. Câştigă şase milioane pe lună. Apartamentul al cui este?
Cristina: E pe numele amândurora... dar nu înțeleg, ce se întâmplă?
Radu: Doamnă, lămuriți-ne!
Asistenta: Vă rog, aveți răbdare. Mai aveți frați sau surori?
Cristina: Da, o soră, locuieşte la țară.
Asistenta: Suferiți de boli incurabile?
Cristina: Nu, adică am probleme cu ficatul, obosesc repede... şi beau cafea...
Asistenta: Țineți regim?
Cristina: Nu prea.
Asistenta: Aveți timp liber?
Cristina: Păi dacă sunt pensionară...
Asistenta: Soțul munceşte?
Cristina: Da, e şofer.
Bărbatul: Care sunt talentele dumneavoastră?
Cristina: Cum adică?
Asistenta: La ce vă pricepeți?
Cristina: Am fost croitoreasă, acum mai trag la maşină vreunei vecine... gătesc bine... împodobesc frumos casa de sărbători... De ce râdeți?
Femeia: Beți? Fumați?
Cristina: Nu.
Bărbatul: Va place să citiți?
Cristina: Citeam într-o perioadă, mai ales Dumas, acum nu ştiu ce mama naibii, nu mai văd bine şi ar fi trebuit să-mi iau ochelari.
Asistenta: Să începem licitația, vă rog! Prețul de pornire – 2000 de euro. Cine oferă mai mult?

Bărbatul: 2500.
Femeia: 3000.
Bărbatul: 3200
Femeia: 3400.
Asistenta: Doamna poate munci, nu are încă vârsta de pensionare. Vă reamintesc faptul că este pensionată pe caz de boală. Ce boală, doamnă?
Cristina: Am gradul III de invaliditate cu drept de muncă 4 ore. Probleme de inimă, de ficat... Nu înțeleg, ce se întâmplă?
Radu: Nu ne explicaţi nimic?
Asistenta: Vă rog, aveți răbdare.
Bărbatul: Vă plac copiii?
Cristina: Foarte mult, dar n-am avut noroc cu băiatul. Este un derbe...
Bărbatul: 3600.
Femeia: Cine v-a solicitat ultima oară ajutorul?
Cristina: O doamnă, nu putea să intre în bloc de nişte câini vagabonzi şi am coborât eu cu mătura...
Femeia: 4300.
Bărbatul: Care este prima amintire care vă vine acum în minte?
Cristina: Nu ştiu...am avut o rană la picior acum trei luni şi nu puteam să dorm nopțile, mă durea foarte tare. Iar acum nu mai simt nimic. Asta îmi vine în minte...
Femeia: Mai aveți părinți?
Cristina: Nu, au murit. Cât mai avem părinți, suntem copii, după aia...
Femeia: 4800
Radu: Ne țineți ca pe nişte proşti aici?
Femeia: Aţi încercat vreodată să-l bateți şi dumneavoastră?
Cristina: Pe soț? Da, l-am tras de păr şi am aruncat cu

farfurii după el.
Bărbatul: 5400
Femeia: 5800. Ce vă place să faceți în timpul liber?
Cristina: Păi... fac piața, am o femeie de la țară care vinde lapte şi brânză,- foarte bună brânza, dar e cam fărâmicioasă- citesc ziare, mă uit la telenovele, mai stau de vorbă cu vecina de la trei, fac mâncare şi nu apreciază nimeni...
Femeia: Deci citiți ziare, urmăriți ştirile.
Cristina: Da...
Femeia: 6200.
Asistenta: Mai aveți întrebări? Deci nu mai sunt întrebări. Ultimul preț – 6200. Cine oferă mai mult? 6200 o dată, 6200 de două ori, 6200 de trei ori, adjudecat. Felicitări, doamna Sachter.
Femeia: Mulțumesc.
Radu: Ce ați cumpărat, dacă nu vă supărați?
Asistenta: Viața doamnei Milea.
Cristina: Ce-ați cumpărat?!
Asistenta: Dânşii sunt reprezentanții unor organizații umanitare şi lucrează în cooperare cu diverse institute de cercetare. Dumneavoastră renunțați de bunăvoie şi nesiliți de nimeni la viață, iar dânşii o reciclează, pentru a o oferi celor aflați pe patul de moarte sau paralizați. Le vindem la prețuri mici, pentru a facilita ajutorul pe scară largă.
Cristina: Adică mă vindeți?! Faceți trafic de persoane?
Asistenta: Nu, doamnă. Închipuiți-vă că viața dumneavoastră este un produs al cărui termen de garanție nu a expirat. N-o putem arunca, o putem folosi în diverse scopuri.
Cristina: Să ştergeți pe jos cu ea, poate.
Radu: Dumneavoastră glumiți?
Asistenta: Vi se pare că avem chef de glumă? Conform

programului inițial, nu trebuia să plecați din această lume acum. Nu putem lăsa resturile vieții dumneavoastră să se descompună, când alții sunt pe patul de moarte sau paralizați şi au nevoie de viață.
Radu: Nu înțeleg, ce vreți să spuneți?
Asistenta: Ne pare rău, nu vă putem divulga secretele clinicii noastre.
Dănuț: Cum e posibil aşa ceva?
Asistenta: Nu avem voie să intrăm în amănunte.
Radu: Ăsta-i basm? Ne credeți idioți?
Asistenta: Nu înțeleg de ce vi se pare imposibil, domnule Cantea, păreți un om deschis. Multe lucruri au părut incredibile înainte să fie realizate.
Cristina: Eu am auzit că oamenii vor ajunge să trăiască 800 de ani... aşa spuneau nişte cercetători. Doamnă, adică cineva şi-ar dori viața mea?
Asistenta: Este un fel de-a spune.
Radu: Cine dracu ar vrea să trăiască dezamăgiri în dragoste? Şi să iubească o femeie care îl respinge?
Cristina: Cine s-ar bucura să fie înjurată ca la uşa cortului?
Dănuț: Cine-o poate suporta pe mama?
Asistenta: Dumneavoastră în niciun caz, prin urmare să continuăm cu domnul Călinescu Dănuț.
Cristina: Stați, doamnă, dați-mi mie... cât ați spus că valorez?
Asistenta: 6200 de euro
Cristina: Adică... (*către Dănuț*) Cât înseamnă, dragă, în bani româneşti?
Dănuț: Vreo 250 de milioane.
Cristina: Adică pensia mea pe câți ani?
Asistenta: Doamnă, nu are rost...
Cristina: Stați puțin!

Dănuț: Pe vreo... 3 ani.
Cristina: Doamnă, dați-mi mie banii ăştia şi-mi continui propria viață. Mă mut de-acasă, îl dau naibii pe bărbatu-meu şi gata.
Asistenta: Imposibil.
Cristina: Păi eu nu sunt paralizată, dați-mi aia 6200 de euro şi salvați o viață.
Asistenta: Nu se poate.
Radu: Vi-i dau eu, doamnă, dacă e aşa important.
Cristina: Mi-i dați?! Îmi dați 6200 de euro?
Radu: Dacă suma asta reprezintă viața pentru dumneavoastră, da. Am crezut că sunteți femeie serioasă şi că aveți un motiv întemeiat să vă aflați aici. (*Scoate bani din buzunar şi îi numără*). Poftiți, aici aveți 6200 de euro. Pentru mine, nu reprezintă nimic.
Cristina: Ba am avut motive să fiu aici, dar cu banii ăştia, aş fi o proastă să mă mai omor. Să-i las lu' bărbatu-meu apartamentul meu cu mobilă de la mama? Cu atâția bani, închiriez o garsonieră, mă angajez undeva, poate baby-sitter şi... îmi iau şi-un calculator ca să nu mă simt singură.
Radu: Sunteți o femeie pragmatică.
Cristina: Adică?
Radu: Adică nu aveți ce căuta aici.
Cristina: Ştiți cât am visat să nu mai depind de porcul ăla? Am sperat să câştig la loto, dar nu am eu noroace din astea. Acum... nu mai văd de ce m-aş omorî. (*După un moment de ezitare*) Îi împart cu domnul Dănuț? Dar nu are nevoie... nu-mi vine să cred! Am venit aici să mă omor şi plec cu mii de euro... dumneavoastră mai rămâneți?
Radu: Eu da.

Dănuț: Şi eu rămân, doamnă. Mergeți cu bine!
Cristina: Îmi pare bine că v-am cunoscut... dar nu plec! Rămân şi eu din solidaritate, cum să vă las singuri în fața morții?
Radu: Doamnă, bucurați-vă de viață, vi s-au rezolvat problemele, duceți-vă şi dați-i un şut în fund soțului! Nu mai depindeți financiar de el.
Cristina: Da, aşa e... dar oricum aş da-o... mă uit la voi, aveți bani şi tot nu sunteți fericiți. Mi-e ruşine să-i iau, nu pot.
Radu: Doamnă, vi se oferă o şansă, n-o ratați. Pentru mine banii nu sunt importanți, aveți nevoie de ei mai mult decât mine. Luați-i în amintirea lui Eugen!
Cristina: Vai, mamă, ce băiat bun eşti! Am crezut că toți oamenii cu bani sunt proşti şi zgârciți, dar m-am înşelat. O să pun acatiste la biserică pentru tine. Dar de ce nu te duci să cauți o femeie care să te iubească? Dănuț mamă, sunt cabinete stomatologice peste tot, îți face anestezie, nu simți nimic...
Radu: Duceți-vă, puneți-i bine să nu-i pierdeți!
Dănuț: Ați fi o bunică foarte bună, e păcat să mai rămâneți aici.
Cristina: Uite-aşa putea să-şi rezolve problemele şi Eugen, de ce nu a mai avut el pic de răbdare? Sunteți tineri...
Asistenta: Renunțați la serviciile noastre?
Cristina: Da, doamnă, mă duc acasă, am mai multe de făcut. Acum am bani, sunt independentă şi văd că sunt oameni mai norocoşi decât mine care tot vor să se omoare. Şi cu bani şi fără bani, tot aia e.
Asistenta: Să plece, nu să se omoare.
Cristina: Să plece, cum spuneți dumneavoastră.

Asistenta: Aveți dreptul să vă răzgândiți. Dar nu ne mai încurcați niciodată, vă rog.
Cristina: Îmi pare rău, adică nu-mi pare rău... aveți grijă de voi! (*La uşă se întoarce*) Hai, vă rog eu, nu vă omorâți! Radu, te rog, vei găsi o fată care să te iubească, Dănuț, ai un suflet de aur, nu mai rămâneți aici!
Asistenta: Doamnă, nu influențați clienții! Vă rog să plecați!
Cristina: O seară bună, la revedere.
Asistenta: Adio, doamnă Milea.
Cristina (*din uşă*): Radu, aş fi putut să divorțez de bărbatu-meu. Mă voi gândi de ce n-am făcut-o...

Scena 4

Radu: Mi se pare aberant ce faceți aici. Ne loviți în demnitatea noastră ca oameni şi ne expuneți un basm despre vieți reciclate. Este imposibil aşa ceva, sfidează legile universului.
Asistenta: Ar trebui să ne mulțumiți că nu v-am ascuns acest lucru. Înseamnă că vă respectăm.
Radu: Doamnă, am venit aici să murim şi datoria dumneavoastră este să ne ajutați. De aceea plătim. Dar nu aveți dreptul să ne folosiți viața. Pentru asta ar trebui să ne dăm acordul. Nu ştiu ce metode abracadabrante ați inventat ca să ajutați muribunzii, dar, ca şi în cazul transplantului de organe, trebuie să cereți acordul rudelor măcar. Ne-ați adus aici ca pe nişte proşti ca să asistăm la afacerea în care sunt implicate sufletele noastre.
Asistenta: În cazul transplantului de organe, deținătorul

nu mai este conştient, iar plecarea dincolo nu este expresia voinței sale. În cazul dumneavoastră, viața nu mai are nicio valoare, din moment ce renunțați de bunăvoie. Nu vă puteți da acordul asupra unui bun care nu vă aparține.
Radu: Adică viața nu-mi aparține? Viața mea nu-i a mea?
Asistenta: Este împrumutată şi dată în folosință, domnule Cantea. Dumneavoastră restituiți mai devreme ceea ce vi s-a împrumutat.
Dănuț: Vă rog, faceți ce vreți cu viața mea, dar să terminăm mai repede.
Radu: Chiar accepți toate prostiile astea?!
Dănuț: Ce importanță mai are ce se întâmplă după moartea mea? Mă face fericit să ştiu că un om poate să mai stea lângă cei dragi prin mine.
Radu: Şi maică-ta?
Dănuț: Ce e cu ea?
Radu: Ce se va întâmpla cu ea?
Dănuț: Nu ştiu... sper din tot sufletul că îi va fi mai bine. Aşa mi-a spus, că i-ar fi mai bine fără mine.
Asistenta: Să începem. Al doilea exemplar uman - Călinescu Dănuț, 33 de ani, operator calculatoare, trăieşte cu mama lui şi crede că nu e în stare de nimic, nu mai are ce să ofere în această lume. Prețul de pornire – 3000 de euro.
Bărbatul: Interesant. Ştie de ce a ajuns în această situație?
Asistenta: Ştiți?
Dănuț: Cred că din cauza mamei...
Bărbatul: 3100.
Femeia: Cum ai caracteriza-o pe mama ta?
Dănuț: Este o femeie harnică, face curat în trei camere,

găteşte... îmi face pachet cu mâncare în fiecare zi... dar nu e mulțumită niciodată de nimic.
Femeia: 3500.
Bărbatul: Ce calități ai?
Dănuț: Niciuna.
Femeia: Defecte?
Dănuț: Sunt urât, prost, timid, egoist...
Femeia: Egoist?
Dănuț: Păi... m-am săturat să mă gândesc atât de mult la mine. Dănuț a devenit un coşmar. Aş fi vrut să mă gândesc acum la mama, dar nu mai pot.
Bărbatul: Ai rude?
Dănuț: Da, o mătuşă. Dar nu mai vine pe la noi. Am împrumutat-o cu bani acum un an şi cred că nu are de unde să mi-i dea înapoi. Dar nu vreau să mi-i dea înapoi. Am sunat-o de mai multe ori s-o întreb ce face, dar nu mi-a răspuns.
Femeia: Ce faci în timpul liber?
Dănuț: Nu prea am timp liber. Muncesc până pe la şapte, în afara duminicii, iar seara o ajut pe mama să mai aranjeze prin casă. Avem un singur televizor şi o las pe ea să se uite. Duminică ajutam un vecin din bloc, este paralizat şi... aş fi vrut să mai pot trăi pentru el, dar mama nu îmi mai dă voie să mă duc, că mă-ntorc mirosind a urină.
Femeia: Ai prieteni?
Dănuț: Nu. Trebuie să fiu devreme acasă...
Asistenta: Vreo creştere de preț?
Bărbatul: Ai pasiuni sau talente?
Dănuț: Nu cred. Când eram mic, îmi plăcea să fac avioane, le ofeream cadou prietenilor. Atunci aveam prieteni...
Bărbatul: Ce dorințe ai? Sau ai avut.

Dănuț: Am vrut să...fiu util. Am spălat farfurii, am dat cu aspiratorul prin casă, am gătit, am făcut piața, am spălat rufe, am împrumutat colegi cu bani, le-am reparat calculatoarele, am predat engleza unor gemeni din bloc, dar... mama mi-a spus că sunt prost şi ratat.
Asistenta: Licitați?
Bărbatul: Ce ştii să găteşti?
Dănuț: Ah, multe. Orice fel de peşte - îmi place mult peştele- apoi, supe de carne, supe de legume, tocănițe, prăjituri, ciorbă de burtă, ciorbă de văcuță, ciorbă de pui, de lobodă...
Bărbatul: Ajunge. Repari lucrurile prin casă?
Dănuț: Da, nu am chemat niciodată electricianul sau instalatorul.
Femeia: Îți plac copiii?
Dănuț: Copiii şi animalele îmi plac foarte mult. Sunt inocenți. Vecinii se supărau pe mine că țineam pui de câine sau de pisică în uscător. Dar n-aveam cum să-i las afară, ar fi murit, erau prea mici...
Bărbatul (*către asistentă*): Vreau să vă vorbesc între patru ochi. Doamnă, omul acesta este aur pentru noi, nu-l putem lăsa să plece. Nu se iubeşte pe sine, dar îi iubeşte pe ceilalți. Nu are orgoliu, nu vrea nimic pentru sine, organizația noastră umanitară are nevoie de astfel de oameni.
Asistenta: Înțeleg.. dar nu ştiu dacă îl puteți convinge.
Bărbatul: Încercăm. Domnule Călinescu, noi vrem să vă cumpărăm moartea, nu viața.
Dănuț: Cum?!
Bărbatul: Nu ne interesează viața lui Călinescu Dănuț, ea nu va fi de folos nimănui. Dar moartea este de un real interes pentru noi. Vă rugăm, muriți!

Dănuț: Păi asta şi intenționez, să mor.
Bărbatul: Încerc să fiu mai clar. Sunteți de acord cu mine că există şi moartea simbolică sau inițiatică, nu doar cea fizică. De aceea, veți muri aşa cum vom cere noi. Veți fi nu un sinucigaş, ci un condamnat la moarte.
Dănuț: Nu înțeleg...
Femeia: Ce e atât de greu de înțeles? Pleci de la mama, renunți la serviciu, termini cu smiorcăielile astea şi uite aşa mori. Dacă vrei, îți facem şi pomană, tot ce vrei. Peste trei săptămâni o echipă va pleca în Africa să ajute copiii bolnavi de SIDA. Vrem să fii printre ei.
Dănuț: Eu?! Dar eu nu sunt în stare...
Bărbatul: Renunțați la moarte, nu la viață! Noi vă cumpărăm moartea la un preț foarte bun, doamna asistentă şi-a dat acordul.
Dănuț: Dar eu nu am cu ce să vă ajut, sunt incapabil...
Femeia: Asta decidem noi, nu dumneavoastră sau mama dumneavoastră. Cu viața dumneavoastră de acum, nu veți ajuta pe nimeni. Dar prin renunțarea la moarte, mulți oameni vor fi fericiți să vă cunoască.
Dănuț: Pe mine?!
Bărbatul: Da.
Dănuț: Dacă ar şti mama...
Femeia: Îi veți trimite o carte poştală din Africa.
Dănuț (*după câteva minute de gândire*): Îmi pare rău, nu pot. Am venit aici să mor, nu mă mai suport. Iertați-mă, este un vis frumos, dar nu mă simt în stare să-l duc până la capăt.
(*Tăcere*)
Femeia: Sunteți sigur?
Bărbatul: Ştiți ce faceți?
Dănuț: Da. Nu aş putea trăi în continuare cu toate

amintirile, cu ideea că mă voi gândi la mama tot timpul...Vreau să mi se şteargă totul din minte, să nu am remuşcări, aduceri-aminte, întoarceri la ceva anume...
Bărbatul: Cum doriți, dar ar fi bine să vă mai gândiți.
Dănuț: Mulțumesc, ați fost foarte drăguți cu mine.
Radu: Eu refuz să particip la această licitație pentru care nu mi s-a cerut acordul.
Asistenta: Nu sunteți obligat, vă rog să vă întoarceți în camera de aşteptare.
Radu: Ha! Acum nu sunt obligat! Dar ne-ați întrebat ce dorim când ne-ați invitat aici?
Asistenta: Vă rog să vă întoarceți în camera de aşteptare, doctorul va sosi în cel mult o oră.
Dănuț: Vă mulțumesc... La revedere.

Scena 5

(*Radu şi Dănuț sunt singuri în camera de aşteptare. Se aude vântul.*)

Radu: S-a înnoptat...
Dănuț: Şi e ultima zi de noiembrie.
Radu: Vine Crăciunul.
(*Asistenta intră, se aşează la masă şi se uită pe nişte foi*)
Dănuț: Niciodată nu am putut să mă bucur de Crăciun. Nu era casa destul de curată, frigiderul destul de plin, eu destul de bun. Aş fi vrut să mă duc măcar o dată la munte sau să hoinăresc pe străzi, să admir oraşul împodobit.
Radu: Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi făcut asta?
Dănuț: Ar fi ieşit scandal.

Radu: Te lovea?
Dănuț: Uneori, da.
Radu: De ce nu ripostai?
Dănuț: Din când în când nu mai suportam nici eu, odată am spart oglinda din baie cu pumnul.
Radu: Se potolea?
Dănuț: Atunci da, de fapt vorbea mai încet, printre dinți. Mi-era milă de ea.
Radu: De tine nu ți-era milă?
Dănuț: Eu nu mai existam. Eu nu mai exist de mult timp. Mă gândeam azi că foarte rar m-am oprit într-un magazin să iau ceva pentru mine. Mă bucuram, în schimb, când aduceam acasă ceva bun de mâncare sau un cadou ei. Pe lângă banii de salariu.
Radu: Îți mulțumea?
Dănuț: Da, îmi punea masa şi îmi aranja lucrurile pentru a doua zi. Atunci eram cel mai fericit. Dar nu dura mult.
Radu: Cu toate acestea, ai un serviciu bun...
Dănuț: Da. La serviciu evadez, este singura mea oază de liniște.
(*Tăcere*)
Radu: Crezi că eu nu pot face față iubirii?
Dănuț: Puțini pot face față iubirii... eu o iubesc pe mama. Şi nu mai pot face față acestei iubiri.
Radu: Mi-ai spus că nu fac nimic pentru ea, ci pentru mine. Poți să dezvolți, te rog?
Dănuț: Cum o cheamă?
Radu: Tania.
Dănuț: Ar fi putut-o chema şi Simona sau Adela sau Cristina...cred că pentru tine este important să-ți confirmi sau să-ți infirmi aşteptările. Iartă-mă, nu e dreptul meu să te judec, iartă-mă. Spun prostii.

Radu: Nu, te rog, continuă.
Dănuț: Nu am ce să mai spun, am vorbit deja prea mult.
(*Pauză*)
Radu: Ce bate vântul!
Dănuț: Noiembrie este luna mea preferată.
Radu: Da? A mea este mai. Deci crezi că ea a fost doar un mijloc prin care să-mi confirm aşteptările sau viziunea asupra iubirii. Nu am iubit-o pe ea, în carne şi oase, a fost mai degrabă o proiecție ideală.
(*Pauză*)
Dănuț: Crezi că e ceva dincolo?
Radu: Nu ştim nici cum este viața, de unde să ştiu eu cum arată moartea? Cred că, dacă este ceva dincolo, nu vom putea scăpa de amintiri, de ceea ce lăsăm aici. Le luăm cu noi. De aceea sper să nu mai fie nimic.
Dănuț: Atunci şi eu aş vrea să nu mai fie nimic dincolo. Dacă e ceva, o vei lua şi pe Tania cu tine?
Radu: Şi nevoia neîmplinită de iubire probabil. Şi amintirea ta, pe care nu te-am putut ajuta în niciun fel.
Dănuț: Mă bucur că a plecat doamna Milea.
Radu: Şi eu.
Dănuț: Ai făcut o faptă bună, poate va conta.
Radu: Sau poate nu va conta deloc.
Dănuț: Dacă îmi va fi dor de mama?
Radu: Atunci vă veți întâlni probabil...
Dănuț: Ție îți va fi dor de Tania?
Radu: Şi de ea, şi de părinți şi de tine.
Dănuț: De mine?
Radu: Eşti un om bun. Şi acolo unde voi ajunge, s-ar putea să-mi fie dor de un om bun.
(*Pauză*)
Dănuț: Crezi că doamna Milea va fi fericită de-acum încolo?

Radu: Se va prețui mai mult.
Dănuț: Nu am crezut că o sumă de bani poate anula toată suferința...
Radu: Nu banii au anulat suferința, ci conştientizarea că nimic nu este nerezolvabil.
(*Pauză*)
Dănuț: Radu, crezi că aş fi avut şi eu o şansă?
Radu: Deja ți s-a oferit o şansă, ai refuzat-o.
Dănuț: Să plec în Africa?
Radu: Da. Se spune că 90% dintre copiii bolnavi de SIDA sunt pe acest continent. Au nevoie de oameni ca tine, care să nu vrea nimic pentru ei.
Dănuț: Şi cum voi trăi cu toate amintirile, cu mine însumi?
Radu: Dacă este ceva dincolo, nu vom putea scăpa de nicio amintire. De absolut niciuna. Am venit aici să găsesc neantul în care se pot topi toate deodată. Dar nu există garanția nimicului. Dacă viața ți-a tras-o... răstoarn-o şi călăreşte-o şi tu pe ea! Viața este o femeie care vrea să fie iubită cu patimă...
Dănuț: Nu am forța.
Radu: Măcar încearcă, poate cu timpul te vei vindeca.
Dănuț: Sunt atât de mulți copii bolnavi de SIDA?
Radu: Foarte mulți.
Dănuț: Şi eu ce să fac pentru ei?
Radu: Ceea ce ai făcut pentru mama ta şi n-a contat. Pentru ei va conta. Doamna asistentă, domnul Călinescu vrea să vă spună ceva.
Dănuț: Radu, eu...
Radu: Fă-o! Ai vrut mereu să fii util. Fii un condamnat la moarte, nu un sinucigaş, au dreptate.
Dănuț: Şi tu?
Radu: Eu... voi fi bine.

Asistenta: Spuneți.
Dănuț: Eu...
Radu: Domnul Călinescu s-a răzgândit, vrea să plece în Africa.
Asistenta: Am înțeles... voi anunța organizația.
Dănuț: Radu, nu știu dacă sunt în stare.
Radu: Eşti foarte obosit, doar atât. Vei vedea că va fi bine.
Dănuț: Şi tu eşti obosit.
Radu: E trecut de miezul nopții.
Asistenta: Domnule Călinescu, vă rog să mă urmați.
Dănuț: Nu pot să te las aşa, singur...
Radu: Ne naştem şi murim singuri. Ai grijă de tine! Amintirile nu vor dispărea chiar dacă te duci dincolo. Încearcă să le stăpâneşti tu pe ele, fiindcă luăm totul cu noi, indiferent unde ne-am duce. Sinucigaşul este singurul care speră că dincolo nu este nimic.
Asistenta: Poftiți, domnule Călinescu.
Dănuț: La revedere...
Radu: La revedere.

Scena 6

(*Asistenta se întoarce singură în camera de aşteptare. Radu doarme cu capul pe birou*)

Asistenta (*îi zgâlțâie brațul uşor*): Domnule doctor, domnule doctor!
Radu: Ce este? Ce s-a întâmplat?
Asistenta: E trecut de miezul nopții. Trebuie să vă duceți acasă.
Radu: Au plecat?

Asistenta: Pacienții?
Radu: Da.
Asistenta: Nu mai este nimeni în clinică, în afară de mine şi de dumneavoastră.
(*Pauză*)
Radu: Ce bate vântul!
Asistenta: Trebuie să vă odihniți, ați avut o zi grea.
Radu: Aşa este...
(*Tăcere*)
Asistenta: O veți mai căuta?
Radu: Pe cine?
Asistenta: Pe Tania.
Radu (*după un moment de ezitare*): Nu cred...(*Se îmbracă şi îşi ia servieta*): Noapte bună, pe mâine.

SFÂRŞIT

CAPTIVII

Personajele:

Mariana
Tânăra
Dumitru
Paznicul
Un bărbat

Acțiunea se petrece într-un cimitir.

Scena 1

(*Un cimitir. O doamnă se aşează lângă un mormânt. Are în mâna dreaptă un buchet de flori, iar în mâna stângă un chibrit şi două lumânări. Brusc le pune pe mormânt şi îşi aprinde o ţigară*)

Doamna (*se scutură şi îşi schimbă locul*): Ale dracului furnici.
(*Pauză*)
Doamna (*uitându-se către movila de pământ*): Acuma vrei, nu vrei, stai şi m-asculți. Că o viață întreagă ai vorbit numai tu. Am fost ieri la maică-ta. Vezi că îi soseşte şi acum înştiințare de la bancă. Ai plecat şi nu i-ai spus că ai girat cu apartamentul ei. Mie... nu mai spun. Eu aflam ultima de toate. (*Cu mişcări agitate*) Ce să-i fac, Dorele? Eu n-am cum s-o ajut, ştii foarte bine că am un salariu de vânzătoare. Cât ai trăit, le-am cărat şi alor tăi destulă mâncare. Ții minte cum duceam punga cu sticle de ulei la maică-ta. Şi muşchi file şi caşcaval şi brânză de oaie - că asta-i plăcea lu' taică-tu - şi câte şi mai câte. O să-i ia apartamentul. Plânge săraca, dar n-am ce să-i fac. Dacă ai fost bou, Doamne iartă-mă! (*Pauză*) Le-ai făcut pe toate după capul tău şi uite unde-ai ajuns! (*Pauză*) Ia spune, amanta ta dragă vine să-ți aprindă o lumânare cum face nevastă-ta? M-a sunat la câteva zile după ce te-am îngropat. Habar n-avea c-ai murit. Cică "Vreau cu domnul Dorel Găluşcă, sunt secretara firmei... – dracu s-o ia – "am vorbit ieri cu dânsul la telefon pentru o comandă". I-auzi, Dorele, aveți telefon pe lumea cealaltă şi eu nu ştiu. Dar şi eu a naibii, zic: "Pe la ce oră ați vorbit cu Dorel?" Ea, ah, că nu mai ştiu, că aşa şi pe dincolo, că are multe pe cap. Şi i-am spus: "Sunt

Mariana, soția lui. Nu e acasă. Nici la serviciu. Nici pe stradă, nici în mașină, nici în oraș, nici în țară, nici pe glob, e la doi metri sub pământ. (*Își șterge lacrimile cu un șervețel*) Hai, lasă-le-ncolo de lucruri urâte, spune-mi tu ce-ai mai făcut? (*Pauză*) Ți-am găsit ceasul ăla din 1915, era în debara, într-o cutie de pantofi. Tu l-ai pus acolo? (*Pauză*) Atunci cine? Câinele?

Scena 2

(*Același cimitir. O tânără se așează lângă un mormânt. Se uită în gol*)

Paznicul (*se apropie și o privește lung*): Saru'mâna. S-aveți grijă, domniță, e un nebun pe-aici, acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie. Nu știu pe unde naiba intră. Eu sunt atent, dar...nu se știe.
(*Tânăra tace*)
Paznicul: E soțul?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
Paznicul: Fratele?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
Paznicul: Atunci un prieten.
(*Tânăra tace*)
Paznicul: Un prieten?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
Paznicul: Lăsați, domniță, că tot acolo ajungem cu toții. Mai devreme sau mai târziu. Jos e cald, e liniște...
(*Tânăra continuă să se uite în gol. Paznicul o mai privește o dată lung și se îndepărtează*)
Tânăra (*către mormânt*): Azi am făcut salată de vinete,

aşa cum îţi plăcea ţie... Am făcut cu maioneză şi l-am chemat pe fratele tău să mănânce. (*Zâmbeşte*) Vrea să plece vineri în excursie la Sinaia cu colegii de clasă. Numai mie mi-a spus, mama ta încă nu ştie. (*Continuă să se uite în gol*)

Paznicul (*reapare brusc*): Nu vă supărați, mă scuzați că vă deranjez, ați auzit cumva la ştiri dacă şcoala începe luni sau marți? Că am o nepoțică în clasa I şi nu ştiu dacă să mă duc mâine sau nu.

(*Tânăra ridică din umeri*)

Paznicul: Bine, săru'mâna. (*Se îndepărtează*)

(*Pauză*)

Tânăra: E tare goală casa fără tine. Mă trezesc noaptea şi îmi vine să urlu. Măcar dacă aş şti unde eşti. Dacă eşti fericit, dacă ți-e dor, dacă mai iubeşti... Am pus cana cu apă la geam. A rămas intactă. Nu ai venit să bei, aşa cum ai promis. E ceva dincolo, Mihai? Mă auzi? Aştept un semn de atâta timp...

(U*n domn vine la un mormânt din apropiere şi se închină. Apoi tuşeşte şi se aşează pe un scăunel pliant*)

Tânăra (*în şoaptă*): Nici măcar aici nu putem fi singuri. Nici măcar aici. Dacă nu mi-ar fi fost frică, aş fi venit noaptea.

Paznicul (*reapare şi se adresează domnului*): Bună ziua.

Domnul: Bună ziua.

Paznicul: Sunt Aurel, noul paznic al cimitirului.

Domnul: Eu sunt Dumitru.

Paznicul: Aveți grijă, e un nebun pe-aici, e cam agresiv. Acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie. Acum cinci zile a vrut să spânzure un câine. (*Se uită pe furiş la tânără*) Acum o săptămână a vrut să îşi dea foc într-un corcoduş.

Dumitru: Cum adică?
Paznicul: Ce anume?
Dumitru: Cum să-şi dea foc într-un corcoduş?
Paznicul (*vorbeşte rar*): Simplu. S-a urcat în corcoduş, a mâncat mai multe corcoduşe, a desfăcut o sticlă cu votcă şi a aprins o brichetă. A început să strige că el îşi dă foc şi se aruncă pe mormântul lu' maică-sa.
Dumitru: E maică-sa înmormântată aici?
Paznicul: Nu. Maică-sa e la spital.
Dumitru: Păi de unde ştiți toate astea?
Paznicul: Ce anume?
Dumitru (*strigă*): Că e maică-sa la spital.
Paznicul: Ah! Mi-a spus paznicul de ieri şi el ştie de la cineva care cică l-ar cunoaşte.
Dumitru: Bine.
(*Paznicul se îndepărtează*)
Tânăra (*cu glasul tremurat*): A venit toamna. Mi-e dor să stăm în patul nostru şi să vorbim despre nimicuri... Nu mai am stare. Ieri am pictat pereții din cameră, numai copaci, frunze, crengi, rădăcini. Camera noastră este o imensă grădină şi noi suntem Adam şi Eva în grădina iadului.
Dumitru: Mă scuzați, aveți vreun chibrit?
(*Tânăra îi întinde bricheta*)
Dumitru: Mulțumesc, v-o dau numaidecât, doar aprind o lumânare la soru-mea şi atât.*(Se întoarce)* Ați auzit, nu? Să aveți grijă, e un nebun pe-aici.
Tânăra: Da, am auzit.
Dumitru: E soțul?
Tânăra: Nu.
Dumitru: Iubitul?
Tânăra: Da.

Dumitru: Dumnezeu să-l ierte! (*După câteva clipe de ezitare*) A avut vreo boală?
Tânăra: Nu.
Dumitru: Accident, nu?
Tânăra: Nu.
Dumitru: Mda... (*Se întoarce la mormântul surorii*)

Scena 3

Mariana (*vorbeşte la telefonul mobil, în timp ce cu mâna stângă aranjează florile*): Aşa... dar tu nu poți să-i spui nimic, Camelia? Ei, ia mai dă-l încolo! Păi e numai după cum vrea el? Bărbații ăştia... Eu sunt la cimitir, nu ți-am spus? Aşa e creştineşte, ce să facem? Ştiu, Camelia, ştiu, dar ce să-i mai fac acum? Să mă duc după el doar. (*Către movilă*) Vezi, Dorele, până şi Camelia nu putea să te suporte.
Paznicul: Mă scuzați.
Mariana: Stai puțin, Camelia. Da, spuneți.
Paznicul: Eu sunt noul paznic al cimitirului.
Mariana: Felicitări.
Paznicul: Să aveți grijă, e un nebun pe-aici.
Mariana: Aici? În cimitir?
Paznicul: Da. Aici, în cimitir.
Mariana: Şi eu ce să fac? Dumneavoastră sunteți paznicul.
Paznicul: Păi eu oi fi paznicul, dar trebuie să fiți vigilentă. Că vă atacă pe neaşteptate şi poate eu sunt în capătul celălalt al cimitirului. Nu pot fi în mai multe locuri deodată, nu-i aşa?

Mariana (*se uită în jur*): Nu văd niciun nebun.
Paznicul: Nebunii nu se văd de la distanță, ci de aproape. Dacă e în spatele crucii ăleia? Sau după cavoul ăla mare?
Mariana: Păi duceți-vă şi verificați dacă aveți bănuieli.
Paznicul: Până ajung acolo, el poate fugi în altă parte şi tot aşa. Cred că nebunul cunoaşte foarte bine cimitirul.
Mariana (*iritată*): Domnule, vorbeam la telefon...
Paznicul: Mă scuzați...
(*Paznicul se îndepărtează*)
Mariana: Aşa, ce spuneam? Ei, paznicul, cică e un nebun pe-aici şi să fiu atentă. (*Pauză*) Dar nu e, dragă, niciun nebun.(*Pauză*) I-am adus şi lumânări, fireşte. Nu e frig încă, abia e ora trei. Am grijă, am. Bine, Camelia, hai că vorbim mâine la serviciu. Pup, pa.

Scena 4

Dumitru (*se uită la o fotografie*): Mi-e tare dor de tine, Mirela. Stau toată ziua singur, parcă am 80 de ani, nu 54. Ai avut dreptate, ar fi trebuit să mă-nsor. Acum aş fi avut şi eu o femeie lângă mine care să mă ajute, care să-mi ție de urât. (*Pauză*) Alaltăieri am dus la curățătorie paltonul că vine iarna şi nu am cu ce să mă îmbrac. Paltonul ăla negru pe care mi l-a adus unchiul Ciuli din Germania. L-ai pus în debara şi eu am uitat de el. Alaltăieri am făcut puțin ordine prin casă - nu ştiu să fac cum făceai tu, sunt împiedicat- şi am dat de el. Încep să uit lucruri. S-a lăsat frig, dar mă îmbrac gros să ştii. Nu mai uit să-mi iau papucii în picioare când ies pe balcon să întind rufe. Nu mai stau nici cu capul gol în parc când mă-ntâlnesc cu

vecinu'. Jucăm şah. Tot şah, da. Ah, am uitat să-ţi spun ultima oară când am venit. Am cumpărat murături de la Viorel. Nu sunt la fel de bune ca ale tale, dar am murături. Da, am murături. (*Pauză*) Nu ştiu cu ce să le mănânc. Murături goale. De câteva zile mă întreb cu ce să le mănânc. Aş face nişte musaca, dar nu ştiu cum se face. (*Se uită în jur*) E duminică şi uite câţi oameni sunt aici, îi numeri pe degete. Nu mai are lumea timp să stea. Parcă le este şi frică să se oprească din ritmul zilnic. Oamenii îşi găsesc preocupări multe, foarte multe ca să nu stea. Mie nu mi-e frică să stau. Dimpotrivă. Aseară am venit pe la 6 şi am rămas cu privirea în gol două ore. Am stat aşa, ca în transă, fără să mă gândesc la nimic, fără să vreau nimic, de parcă aş fi fost un copil abia născut. După două ore m-am ridicat şi m-am dus la frigider. Am luat un borcan – nu mai ştiu cu ce era umplut sau dacă era umplut – şi am citit eticheta. Cam vreo douăzeci de minute. Am citit-o o dată, de două ori, de trei ori până n-am mai înţeles nimic. Apoi am simţit că mi-e somn. N-am adormit îndată, ştii că eu adorm greu. Am stat iar. De fapt, m-am uitat pe geam la întuneric. Şi zâmbeam. Nu fără motiv. Pur şi simplu zâmbeam.

Tânăra: Mâine am examenul de lingvistică. Am picat deja trei examene. Să le ia dracu pe toate! Nu mai vreau nimic. (*Frământă pământul cu mâinile*) Mă auzi? Nu mai vreau nimic. Mă simt o străină peste tot, mă îndepărtez în mod constant de oameni, de lucruri şi nu ştiu dacă mai pot să reînnod legăturile. Ieri am fost la facultate şi mă purtam ca şi cum aş fi avut doar o pauză de zece minute între două ore. Alergam de colo-colo ca să scap, mă uitam la ceas din secundă în secundă. Aveam senzaţia că, dacă nu termin în zece minute totul – trebuia să duc o

foaie la secretariat şi să vorbesc cu un profesor – aveam senzaţia că voi exploda pe dinăuntru. Atât îmi îngădui să trăiesc, câteva minute. Restul timpului eşti tu. (*Pauză)* Am încercat. Ţi-am spus, acum două zile. Am intrat şi am ieşit cu aceeaşi dorinţă furioasă de a fugi de lume. Pentru mine era tot o "lume", una sufocantă. Nu suport mirosul de tămâie, Mihai. (*Pauză*) Dacă nu aş veni aici, aş înnebuni. Tu credeai în lumea de dincolo, dar eu nu cred şi mă îngrozeşte gândul că nu eşti nicăieri şi că nu mă mai auzi deloc. Zi de zi vin aici, deşi nu cred în Dumnezeu. Zi de zi, Mihai, zi de zi. Ca să nu înnebunesc de durere. Ştii cum e? Spui că nu crezi şi te ţine în viaţă speranţa aia, că poate e ceva. Ţi-o fi frig? Ţi-o fi urât? Mai simţi ceva? Tu, care veneai râzând pe uşă şi mă luai în braţe, tu, care erai atât de cald noaptea în pat... tu mai simţi ceva? E nedrept. E urât.

Mariana: Şi ce să-ţi mai spun, Dorele? Fi-tu umblă tot cu fufa aia de la Medicină, ieri a venit cu ea acasă. Am renunţat să mă mai cert cu el. Nu pot să-i fac nuntă, mai ales acum, când maică-ta e aproape să rămână pe drumuri. M-a întrebat dacă ai pus nişte bani deoparte. Fi-tu, nu maică-ta. I-am răspuns că nu ştiu, că, dacă află de banii ăia din şifonier, o să mă facă mincinoasă. Aşa, nu ştiu. Evident, a început să spună că eu sunt cu capul în nori, că trebuie să ştie cineva dacă ai lăsat sau nu bani... M-am făcut că plouă. Tu ce zici? Să-i dau lui banii? Ştiu că voiai să pui termopane în casă, dar mâine-poimâine mor şi eu şi nu am bani de înmormântare. Nu ai ştiut să-l educi. În afară de distracţie şi fete nu mai ştie altceva. Mi-ar fi plăcut şi mie să mă ia într-o zi, hai, mamă, să mergem amândoi la teatru sau în parc să mai stăm şi noi de vorbă, cu ce să te ajut, cum mai este la serviciu, să

mă-ntrebe şi pe mine din astea. Sau măcar să vină să-mi povestească, să mai râd şi eu. Doar pe Camelia o mai am, dar şi ea săraca are probleme cu soţul, vrea să divorţeze...
(*Se aude un ţipăt prelung. Paznicul vine gâfâind lângă Mariana*)
Paznicul: Aţi auzit?
Mariana: Normal c-am auzit.
Dumitru: Ce s-a întâmplat?
Paznicul: Staţi liniştiţi, am eu ac de cojocul lui. Nu vă îndepărtaţi de mine, e bine că suntem toţi foarte aproape. Dar (*către Mariana*)... păstraţi-vă vigilenţa!
Dumitru: Sunteţi singurul paznic?
Paznicul: Păi nu-i de-ajuns? Unul şi bun. (*Râde*) Totul e să faceţi cum vă spun eu. Nu ieşiţi din cimitir decât însoţiţi de mine. Nu intraţi în cimitir decât dacă mă vedeţi pe mine. Eu ştiu ce să-i fac. E nebun.
Dumitru: Dar de când vine pe-aici?
Paznicul: Nu ştiu, domnule, eu sunt paznic de azi.
Mariana: Şi-atunci de unde ştii ce-i cu el?
Paznicul: Ehe, la câţi nebuni am întâlnit... În plus, paznicul care-a fost aici mi-a povestit tot. Ştiu că dumneavoastră (*către Dumitru*) veniţi în fiecare joi şi duminică. Dumneavoastră (*către Mariana*) veniţi aproape zilnic, iar tânăra aceea vine în fiecare zi. Cam de o jumătate de an.
(*Tăcere*)
Paznicul: Aşa-i frumos. Totul e să fim atenţi să nu tulbure nimeni liniştea. Auziţi vreo maşină? (*Pauză*) Nu. Auziţi vreo ceartă, vreo discuţie? (*Pauză*) Nu. Aici e pace. Am eu grijă să fie pace. Dar şi dumneavoastră să fiţi totuşi vigilenţi.
Mariana: Nu vă supăraţi, e ceva în neregulă.

Paznicul: Ce anume?
Mariana: Nu am auzit de acest nebun până la dumneavoastră. Vin de o jumătate de an şi nimeni nu mi-a tulburat liniştea. N-ar fi trebuit să aud de el?
Paznicul: V-am spus că nu ştiu de când vine în cimitir. Că e de o lună, de câteva săptămâni, de câteva zile, nu ştiu. Dar acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie, acum cinci zile a vrut să spânzure un câine, iar acum o săptămână să-şi dea foc în corcoduş. Aşa mi-a spus paznicul de dinaintea mea. De când vine în cimitir, nu ştiu. Poate nu l-aţi văzut dumneavoastră.
Dumitru: Mda... cine ştie? Dar ce-a păţit paznicul de ieri?
(*Tăcere*)
Dumitru: Era bătrân.
(*Paznicul scuipă. Mariana se întoarce cu silă*)
Dumitru: Toţi îmbătrânim.
Paznicul: Da, toţi. (*Dă semne că vrea să plece*) Vă las să... vorbiţi.
Mariana: Mi se pare cam ciudat omul ăsta. Mă şi sperie, pleacă şi reapare brusc aşa, ca din pământ.
Dumitru: Ei, e paznic, trebuie să fie atent, mai ales cu nebunul ăsta care circulă liber. Eu sunt Dumitru. Ştiu că veniţi des aici, dar n-am îndrăznit să vă tulbur. Stăteaţi tot timpul de vorbă cu cineva şi...
Mariana (*arată spre mormânt*): Cu dânsul stau de vorbă, cu cine altcineva? Mariana mă numesc. Şi domnul este Dorel Găluşcă, soţul meu. Îmi cer scuze că nu poate să vă dea mâna.
Dumitru: L-aţi iubit mult.
Mariana (*după câteva clipe de ezitare*): Nu a meritat. M-a înşelat cu o femeie mai tânără, a girat împrumut la bancă

cu apartamentul lu' maică-sa şi a lăsat patruzeci de milioane în şifonier. Restul... e poveste. Am rămas văduvă la 45 de ani şi vorbesc aproape zilnic cu o movilă de pământ.
Dumitru: Nu vă puteți desprinde, nu-i aşa?
(*Pauză*)
Mariana: Era un munte de om. Intra pe uşă şi se umplea casa. Nu mai gătesc ciorbă de atunci, cine s-o mănânce? Fi-miu e cu friptura pe grătar. Câinele parcă-i turbat, era obişnuit să-l scoată Dorel afară în fiecare dimineață şi să îi smulgă ziarul din mână seara. Eu nu ies să cumpăr ziare pentru el în fiecare seară că nu sunt nebună. I le dau pe-alea vechi, dar nu e prost. Ziarele alea nu miros a Dorel şi nici a vânt proaspăt. Mă duc la serviciu – sunt vânzătoare la alimentară – iar după serviciu, vin aici. Când am timp. Azi e duminică şi pot sta mai mult. Că acasă...dacă dau drumul la televizor, primul canal e Discovery şi la ăsta se uita el mereu. Telecomanda aia era parte din ființa lui. Dacă citesc... ăsta era ritualul nostru, să citim câteva pagini înainte de culcare. Amândoi. Pe noptieră a rămas "Amantul doamnei Chatterley". Ştiți romanul...
Dumitru: Da, cum să nu?
Mariana: Pe-ăsta îl citea el. Cam ironic, dar asta e.
(*Tăcere. Apoi se aude acelaşi țipăt prelung, ca un bocet*)
Mariana: Iar o să vină paznicul ăla... v-am zis? Ia uitați cum aleargă!
Paznicul (*gâfâind*): L-am văzut. Nu pleacă al naibii nici mort. Parcă şi-a făcut casă aici. Se urcase într-un copac şi făcea ca o cioară.
Dumitru: Nu puteți chema Poliția totuşi?
Paznicul: Ce să facă Poliția, domnule? Păi ce, ăla stă să-l

prindă Poliția? Am înțeles că paznicul dinaintea mea ar fi chemat nişte jandarmi, dar al naibii parcă miroase de la distanță. Îl aud, îl zăresc, dar nu-l pot prinde. Staţi liniştiţi însă, am eu ac de cojocul lui.
Mariana: Dar de ce țipă aşa?
Paznicul: Pe mine mă întrebați? Întrebați-l pe el! Eu de unde să ştiu de ce nebunii țipă? V-am spus, era într-un copac şi se prefăcea că zboară. Făcea "craaa-craaa". Până să ajung eu a dispărut ca prin farmec.
Dumitru: Țipă pentru că sunt nebuni. (*Râde*)
Paznicul (*râde şi el*): Vedeți că ştiți. Uşor-uşor îl prindem.
Mariana: Ce zi! Dacă nici la cimitir n-ai linişte, atunci unde?
Paznicul: Doamnă, linişte deplină nu avem decât dincolo. Dacă vreți linişte totală...
Mariana: Aşa...
Paznicul: Mă înțelegeți... Eu sunt paznic la cimitir, nu la porțile raiului. Eu trebuie să veghez ca aici să fie linişte, dar nu pot lupta cu toți nebunii. Uşor-uşor însă îi dăm afară din acest cimitir.
Mariana: Păi ce? Sunt mai mulți?
Paznicul: Nu ştiu. Dar trebuie să fim atenți ca să rămână totul aşa. Dumneavoastră să continuați să veniți aproape zilnic, domnul, să vină joia şi duminica, iar domnița în fiecare zi. Dacă nebunul îşi vâră şi el coada zilnic, ce ne facem?
(*Tăcere*)
Dumitru: Da, aveți dreptate. Nu vom mai putea comunica în linişte cu morții noştri.
Paznicul: Vedeți? (*Apoi*) Bine... sunt aici. Vă las să... vorbiți. (*Se îndepărtează*)

Mariana: Mă enervează omul ăsta.
Dumitru: N-are ce să facă. Decât unul care stă şi bea, mai bine aşa. Suntem în siguranţă. Mai ales că venim des. Este uşor pentru nebun să ne atace. Ştie unde venim, când şi poate şi de ce... N-aţi auzit ce lucruri groaznice a făcut? A vrut să otrăvească o femeie, să spânzure un câine şi să-şi dea foc. Nu încape îndoială că e nebun. Of, în ce lume trăim!
Mariana: Urâtă!
Dumitru: Foarte urâtă! Nu ştiu, parcă erau vremurile altfel când eram copil. Oamenii erau mai calzi, mai buni, mai săritori, acum fiecare cu aia a mă-sii. (*Se închină*) Soră-mea nu voia să moară, că zicea că îi este frică. Dar poate e mai bine aşa, cine ştie?
Mariana: Ah! Aveţi sora înmormântată aici?
Dumitru: Sora, da. A murit în martie. Cancer de col uterin. S-a chinuit săraca luni întregi. Iar eu am rămas singur, nu mai am pe nimeni. Soră-mea era o femeie cu chef de viaţă, foarte veselă. Ea îmi spăla, ea îmi călca, ea îmi gătea... I-a murit soţul în accident de aviaţie la numai trei ani de la căsătorie şi de-atunci n-a mai vrut să ştie de alt bărbat.
Mariana: Ce trist!
Dumitru: Foarte trist!
Mariana: Şi spuneţi că îi era frică de moarte?
Dumitru: Oh, da! Credea în Dumnezeu, dar ştiţi cum e, omul se sperie de necunoscut şi de întuneric. Oricât ai crede, tot există acolo o fărâmă de îndoială şi de spaimă. Dar te gândeşti că nu poţi scăpa şi... accepţi. Te împaci. Îmi spunea să las lumina deschisă şi noaptea, iar geamurile nu se închideau niciodată. Trebuia să audă glasul străzii, al copiilor, nu o deranjau nici măcar

certurile vecinilor. Le asculta atentă, de parcă ar fi descoperit cine ştie ce secrete ale existenței. Noaptea îi era foarte greu, adormea spre dimineață şi doar cu televizorul deschis pe canalul de ştiri...
Mariana: De ce pe ştiri?
Dumitru: Ce ştiu eu ce simt oamenii care sunt foarte aproape de moarte?
Mariana: Dumneavoastră vă e frică?
Dumitru (*dă din umeri*): Nu ştiu ce să zic. Uneori îmi e totuna.
(*Pauză*)
Mariana: Ce-o fi cu tânăra de acolo? Cred că vine zilnic. Intră în cimitir şi umblă de parcă n-ar vedea şi n-ar auzi pe nimeni. Într-o zi am vrut să intru în vorbă cu ea, dar parcă m-a paralizat privirea ei.
Dumitru: Nici la mine nu se uită. Deşi soră-mea locuieşte mai aproape de ea. Abia azi am îndrăznit să-i cer un chibrit pentru lumânare. Iubitul ei a murit, dar nu ştiu de ce. Cică nici boală, nici accident.
Mariana: S-o fi sinucis...
Dumitru: Posibil...
(*Sună telefonul*)
Mariana: Alo, da. Sunt la cimitir. Nu, nu vin aşa devreme, e abia patru. Taică-tău... doarme, ce să facă? (*Pauză*) De unde să-ți dau bani, Virgil? De unde? Ştii foarte bine că îmi dă salariu pe 18, nu am mai rămas cu niciun leu. Mă suni doar să mă-ntrebi de bani, parcă-s vacă de muls. Eşti bărbat, ai 25 de ani şi tot la mine vii. M-ai întrebat şi tu dacă am mâncat, dacă sunt bine? (*Pauză)* Da, le ştii tu pe toate. Bine, sunt o proastă, taică-tău a fost deştept şi tu semeni cu el. (*Închide telefonul şi izbucneşte în plâns*) M-ai lăsat singură, Dorele, nu mai

ştiu ce să fac. M-ai lăsat singură. Fi-tu nici nu mă bagă în seamă, nu-l interesează decât distracția.
Dumitru: Vă rog, liniştiți-vă! Nu vă mai aude.
Mariana (*iritată*): De unde ştiți că nu mă aude?
Dumitru (*derutat*): Păi... nu cred că Dorel e aici .
Mariana: Cum nu-i aici?! Uitați, scrie pe cruce, Dorel Găluşcă, născut şi decedat.
Dumitru: Da, doamnă, scrie Dorel Găluşcă, dar Dorel Găluşcă nu e aici.
Mariana: Dar unde e?!
Dumitru (*ridică din umeri*): Dacă n-au răspuns mari filozofi şi oameni de ştiință, eu de unde să ştiu?
Mariana: Adică... Dorel nu mă aude?
Dumitru: Doamnă, cred că au şi morții treabă, că de-aia mor, că au altă treabă. Altfel, Dorel ar fi rămas aici şi v-ar fi ascultat seara la masă, nu? Ce nevoie e să mai moară, dacă tot cu dumneavoastră stă de vorbă?
Mariana (*hotărâtă*): Eu primesc răspunsuri, să ştiți. L-am întrebat dacă ar fi bine să-mi schimb serviciul, că mi-a oferit o fostă colegă un loc de muncă mai aproape. Ştiți ce mi-a răspuns? Ai răbdare, Mariana, vei vedea că este un loc de muncă cu ghinion. Şi a avut dreptate. A pus pe alta în locul meu şi aia a plecat în câteva zile. Nu o fi plecat de bine. Tot aşa... nu ştiam dacă să mă duc la țară să culeg via şi deodată s-a înnorat cerul şi am interpretat imediat – va ploua şi nu e bine să mă duc. Sau stăteam aşa, uitându-mă în pământ şi gândindu-mă cât de nesemnificativă sunt. L-am rugat să-mi dea un semn dacă mă aude. La nici câteva minute, mi-a zburat pălăria din cap, parcă mi-ar fi luat-o cineva cu mâna. Era vânt, într-adevăr, dar de ce tocmai atunci să-mi zboare pălăria? Parcă s-ar fi jucat cineva cu mine. Eu cred în semnele

astea. Morții ne veghează de dincolo. Dumneavoastră de ce mai veniți, dacă ştiți că nu vă aude?
Dumitru: Păi... îmi face bine să vin aici. (*Trist*) Dar eu cred că vorbesc singur, soră-mea are altă treabă.
Mariana: Nu este adevărat, vă aude. Vorbiți-i în continuare!
Dumitru: Asta nu înțeleg eu... dacă a ajuns în lumea de dincolo, ce-ar mai putea să caute pe-aici? Adică... are tot raiul la dispoziție. Credeți că îi mai pasă de ăştia câțiva metri de pământ?
Mariana (*cu entuziasm*): Pe noi ne caută. Pe noi, domnule...
Dumitru: Dumitru.
Mariana: Pe noi, domnule Dumitru. Aşa cum şi noi îi căutăm pe ei. Ştiți cum e? Stăm de-o parte şi de cealaltă a oglinzii, ne simțim, ne auzim şi tot pe noi ne vedem.
Dumitru (*cu neîncredere*): Doamnă, eu înțeleg. Are mormântul pe aleea principală şi un nuc bătrân alături. Dar în rai are râuri cu lapte şi miere, îngerii cântă... ce rost ar avea să se înghesuie tot aici pe pământ?
Mariana: Nevoile sunt ale sufletului, nu ale trupului. Iar dragostea lor e aici, cu noi. Ne vor alături, oriunde.
Dumitru: Oriunde...

Scena 5

(*Paznicul se plimbă în jurul mormântului lângă care plânge tânăra. Fluieră*.)

Tânăra (*ţipă brusc*): Taci! Taci dracului, aici e cimitir, nu tarlaua lu' mă-ta! Lasă-mă în pace!

Paznicul (*calm*): Cu mine vorbiți?
Tânăra: Dar cu cine?!
Paznicul: Păi mi-ați spus să tac. Iar eu nu vorbeam, eu fluieram... Şi, în plus, nu v-am deranjat cu nimic.
Tânăra: Paznicul stă la poarta cimitirului, nu pe lângă mormintele cu vizitatori. N-ai pic de respect, lasă-mă în pace!
Paznicul (*la fel de calm*): Mă scuzați, paznicul trebuie să stea acolo unde este nevoie de veghe permanentă. La poartă nu se întâmplă nimic.
Tânăra: Ascultă-mă! Eu vin aici zilnic. Am nevoie de liniște. Am nevoie de intimitate. Dacă tu te plimbi în jurul meu şi mai şi fluieri fără nicio jenă, cum aş putea să vorbesc cu el?
Paznicul: Ah! Vorbiți cu... (*arată către mormânt*) domnul?!
Tânăra: Nu e problema ta! Nu te interesează dacă e soțul, iubitul, amantul, fratele sau un individ oarecare. Am dreptul la intimitate!
Paznicul (*după câteva clipe de tăcere*): Actele dumneavoastră, vă rog!
Tânăra: Poftim?!
Paznicul: Ce relație aveți cu decedatul aici absent, domnul... (*citeşte pe cruce*) Mihai Marinescu?
Tânără (*confuză*): Domnule, eu vin aici de luni de zile, eşti nebun?
Paznicul: Am dreptul să vă legitimez, dacă mi se pare ceva suspect. Nu înțeleg ce tot aveți cu domnul şi de ce nu-l lăsați în pace.
Tânăra: Nu ai dreptul să-mi ceri nimic, ai doar obligația să mă păzeşti!
Paznicul: I-auzi! Domnişoară, eu sunt paznic la cimitir.

Aici sunt mai mulți morți decât vii. Prin urmare, datoria mea este să păzesc, în primul rând, morții. Consider că domnul Mihai Marinescu este... cum se spune? Hărțuit.
Tânăra: Asta-i o glumă, desigur. Una proastă.
Paznicul: Domniță, veniți de luni de zile să-l vizitați pe domnul. În ce calitate?
Tânăra (*hotărâtă*): Sunt iubita lui. Mihai Marinescu este iubitul meu.
Paznicul (*după câteva clipe de tăcer*e): Şi de ce vă dați întâlnire numai aici?!
Tânăra (*cu furie*): Cretinule! Cum îndrăzneşti să-ți baţi joc de suferința mea? Mă iei peste picior! O să vorbesc cu şeful tău, nu accept să te văd zilnic. Auzi, de ce îmi dau întâlnire aici! Nu ți-e ruşine?
Paznicul: Vă rog să vă calmați! Nu sunteți atentă la ce vă spun! Nu înțelegeți...
Tânăra: Boule!
Paznicul: Liniştiți-vă!
(*Dumitru şi Mariana se apropie de ei speriați*)
Mariana: Ce se întâmplă? A venit nebunul?
Paznicul: Stați liniştită, nebunul este sub control. Am cerut actele domnişoarei şi a început să țipe. Atât, nu vă faceți griji, totul este în regulă.
Tânăra: Phiu! Incredibil!
Dumitru: I-ați cerut actele? De ce?
Tânăra: Asta vreau să ştiu şi eu. De ce?
Mariana: De ce?
Paznicul: Ca să fiu sigur că (*zâmbeşte*)... domnişoara nu este un înger coborât din ceruri, ci o ființă umană.Uitați-vă ce frumoasă este!
Dumitru: Hai domnule, nu mai glumi!
Mariana: Vai, dar ce m-am speriat!

Paznicul: Am vrut să o fac să zâmbească, dar...
Tânăra: Nu-mi vine să cred cât tupeu...
Dumitru: Iertați-l, domnișoară, nu cred că e uşor să stai toată ziua printre morți.
Paznicul: Domnişoara trebuie să ştie cel mai bine dacă e uşor sau nu...
Mariana: E greu, v-o spun eu.
Paznicul: Morții sunt cei mai buni ascultători, nu credeți? Mai greu este cu cei vii, că le spui una şi înțeleg alta, le spui ce trebuie şi înțeleg ce nu trebuie, le arăți ceva şi ei văd altceva şi tot aşa. În rest, viața mea este frumoasă. Păi uitați-vă câte opere de artă în jurul meu! Cavoul de acolo este al unui maior, domnul Sălcudeanu parcă. Este împodobit cu trei îngeri şi... un drac. Nu am înțeles de ce. Dar eu nu sunt expert în opere de artă. Dincoace putem vedea mormântul unei bătrâne care s-a dus la vârsta de 99 de ani. Mi-a amintit de prețurile din magazine. (*Râde*). Ştiți... 9,9 RON. Ia uitați, are poza de când era la pension... Ah, dar ia priviți aici, un epitaf tare frumos! (*Citeşte)* "Ce-i material înghite timpul / Ce nu se vede e etern / Deşi-s mulți sceptici, spunem iarăşi / Țărâna în țărână ajunge / Iar sufletul la Dumnezeu". Ați înțeles?
(*Tăcere)*
Mariana: Frumos...
Dumitru (*cu jumătate de gură*): Da...
Tânăra: Frumos pe naiba! Hai, domnule, lasă-mă în pace şi vezi-ți de galeria ta de artă!
Paznicul (*se uită la cer*): Cred că va ploua. Dacă plouă, eu mă duc şi vă las singuri. Apoi, n-aveți umbrelă.
Mariana (*iritată*): Nu va ploua, domnule.
Dumitru: Sunt câțiva nori, nu vine ploaia aşa repede.

Paznicul: Dacă eu vă spun... trebuie să ochiți un adăpost sau să vă duceți acasă.
Tânăra: Mă sufoci!
(*Toți patru se privesc în tăcere*)
Paznicul: Bine... eu mă duc. Vă las să... vorbiți.
Tânăra: Mulțumim, mulțumim!
(Paznicul se îndepărtează fluierând)
Dumitru: Nu vă faceți inimă rea, domnişoară, este un paznic fără carte şi fără minte. A văzut şi el o fată frumoasă şi a făcut-o pe interesantul.
Mariana: E un nesuferit! Nici nu ştiu cum arată paznicul de dinaintea lui, pe-ăsta l-am văzut azi de vrei trei ori. Acum cinci zile eu am fost aici şi n-am auzit de niciun nebun.
Tânăra: Nici eu n-am auzit de nebun până azi.
Dumitru: Dar l-am auzit cu toții, nu? Poate este un paznic mai...implicat, mai ales că este şi prima zi de muncă. Face exces de zel. Eu am auzit nebunul țipând.
Tânăra: Dacă paznicul ăsta e, de fapt, nebunul şi cel sau cea care țipă victima lui? Dacă torturează sau violează pe cineva şi acel cineva are nevoie de ajutor? Personal nu mi se pare întreg la minte. (*Se uită în jur*) Am rămas doar noi trei şi paznicul ăsta scrântit.
Mariana: Da, în alte duminici era mai multă lume parcă.
Dumitru: Ce-i drept, e ciudat... e o duminică pustie în cimitir.
Mariana (*îşi aprinde o țigară*): Îmi permiteți?
Tânăra (*o priveşte lung*): Vă rog!
Mariana: M-am speriat şi simt nevoia să mă liniştesc puțin. Vă deranjez?
Tânăra: Nu...
Mariana (rosteşte brusc): Acum o jumătate de an, prin

aprilie, a murit Dorel, soțul meu. Era o zi frumoasă de primăvară şi chiar scosesem bicicleta din magazie ca să mă plimb prin parc. M-am trezit, mi-am făcut o cafea amară, mi-am aprins o țigară şi aşteptam ca Dorel să iasă din toaletă. Am aşteptat un sfert de oră, douăzeci de minute, o jumătate de oră, încep să strig: "Dorele, eşti bine?" Câinele a mârâit şi eu am crezut că mi-a răspuns Dorel nervos. Aşa că am mai aşteptat încă douăzeci de minute. Totul era aşa cum ştiam – cafeaua, câinele, Dorel, radioul deschis. Nu înțelegeam însă de ce Dorel întârzie atât de mult. M-am dus la baie şi fără să mai bat la uşă, am intrat. Dorel era pe toaletă şi... dormea. Eu aşa am crezut în primele secunde. Îmi venea să țip la el, dar un gând straniu m-a fulgerat. Dorel nu adoarme niciodată pe toaletă. Când a murit era o zi frumoasă de aprilie, dar când l-am îngropat ploua. Din cauza ploii, câțiva vecini şi colegi de serviciu n-au mai venit. Că ploua năpraznic şi trebuia să meargă pe jos după mort de la mine de acasă până aici şi sunt vreo 12 km. Mult. Oamenii au umbrele, dar se făcuseră băltoace şi în cimitir nu este asfalt şi ar fi intrat cu pantofii în noroi. Aşa că la înmormântarea lui Dorel au venit fix cincisprezece oameni, dintre care nouă erau foşti colegi de armată. Armata îi apropie pe bărbați probabil. După înmormântare m-am dus acasă şi am plâns până spre miezul nopții, după care am gătit ultima ciorbă din viața mea. Sunt convinsă că a fost ultima ciorbă, nu mai fac pentru nimeni şi nimic.

(*Tăcere*)

Dumitru: Când a murit Mirela, ningea. Era începutul lunii martie şi în loc să dea soarele, a început să ningă. I-am pus pe cap pălărioara verde că ştiam că nu îi plăcea să i se strice coafura şi culoarea ei preferată era verdele.

Avea sandele verzi, pantofi verzi, geantă verde, față de masă verde, cuier verde, draperii verzi...
Mariana: Deci totul verde, am înțeles.
Dumitru: Ei, nu chiar totul, de exemplu faianța în baie a vrut-o neagră, deşi eu aş fi vrut albastru.
Mariana: Faianța neagră în baie este elegantă, dar mie nu-mi place. M-ar deprima.
Dumitru: I-am pus deci pălărioara verde pe cap- nu-i mai stătea bine că pălărioara intrase la apă- şi mă uitam cum cad fulgii de zăpadă şi să nu râdeți, dar îmi venea să-i strig, Mirelo, ninge, hai să ne dăm cu sania!
Mariana: Se aşternuse zăpada?
Dumitru: Nu, dar eu îmi imaginam. Şi am mers împreună până aici, eu, unchiul Ciuli, tanti Lenuța, Ica, câteva prietene ale ei, Tincuța, Otilia, Mara, o vecină care îi dădea rețete culinare, câțiva copii de la bloc şi stafia soțului aviator. Şi la un moment dat chiar Ica a făcut o glumă – cum ar fi să ne întâlnim toți aşa pe lumea cealaltă şi să îi pitim Mirelei pălăria verde ca să o facem să se scoale şi să o caute. Prostii... râdeam ca nişte smintiți. Apoi m-am întors acasă şi... n-am plâns. M-am aşezat pe pat şi am stat. Nu ştiu cât timp am stat aşa. Mi se părea că trec toate cele patru anotimpuri prin fața ferestrei şi eu nu mă mai opresc din stat. Ceasul de la mână mi se stricase că spălasem pălărioara ei verde şi uitasem să-l scot. De aceea, mi se părea că ea era acolo. Am desfăcut ceasul ca să dau de câteva fire din pălărioara ei; îmi părea rău că nu oprisem nimic din ea. Un puf mic-mic verde mi-a rămas pe vârful degetului şi l-am pus pe buze.
Mariana: De parcă ar fi fost cenuşa ei.
Dumitru: Unora le este frică de pământ. Soră-mea

spusese într-o zi că vrea să fie arsă. Ei, cum să fac aşa ceva! Este creştineşte să îngropăm mortul.
Tânăra: Deci şi voi... ca mine... Credeți în Dumnezeu?
(*Mariana şi Dumitru ridică din umeri. Se aude paznicul fluierând o melodie veselă*.)
Mariana: Ce-i pasă lui? Poate că nu i-a murit nimeni.
Dumitru: Tuturor ne moare câte cineva.
Tânăra (*se uită cu furie spre paznic*): L-aş omorî! Reprezintă tot ce urăsc eu mai mult – superficialitatea asta cu care tratează viața, incapacitatea de a respecta suferința cuiva, alunecarea asta pe suprafața lucrurilor. Pentru el cimitirul e galerie de artă, morții sunt obiecte de lucru. Paznicul ăsta e inuman!
Mariana: Nu ştiu dacă inuman, dar ciudat cu siguranță, aveți dreptate.
Tânăra: Vreau doar câteva clipe de linişte, atât. Este dreptul meu să vin aici şi odiosul ăsta are chef de glume nesărate. Vede că omul din fața lui suferă, îşi dă seama că nu este nici locul, nici momentul pentru astfel de glume şi, cu toate astea, iată-l! Ascultați-l cum fluieră, cum scuipă de fapt pe durerea noastră!
Dumitru: Poate nu-şi dă seama... poate de singurătate...
Tânăra (*cu furie*): Cretini ca el, animale care ucid fără milă, asasini diabolici, curve ale iadului!
(*Dumitru şi Mariana se dau câțiva paşi în spate. Tânăra se prăbuşeşte plângând*)
Tânăra: Dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce a permis naşterea răului? De ce îi lasă pe criminali să se plimbe printre noi? De ce? De ce? Înseamnă că nu are putere deplină sau Dumnezeu şi Satana cooperează de zor ca să facă experimente cu sufletele noastre.
Mariana (*se închină*): Doamne iartă-mă! A fost omorât?

(*Se aude un ţipăt ca de cioară. Cei trei rămân încremeniţi pentru câteva minute*)
Mariana (*şoptit*): Nu mai vine paznicul... o fi după nebun.
Dumitru (*tot şoptit)*: Ar fi bine să-l prindă.
Tânăra: Seară blestemată de martie! (*Pauză*) Veneam de la bunicii lui şi ne îndreptam spre casă cu maşina. Ningea (*spre Dumitru*), da, ningea şi noi râdeam, ne tachinam unul pe celălalt, cine a mâncat mai multe clătite – făcuse bunica lui clătite cu gem de măceşe – şi abia aşteptam să ajungem acasă şi să facem dragoste. Deodată, la intrarea în oraş am auzit un câine schelălăind. Am vrut să trecem mai departe, dar câinele parcă urla şi mai tare, parcă implora să fie ajutat. Am oprit maşina şi... el a coborât. La câteva minute, am auzit vocea lui Mihai uşor ridicată, dar n-am putut distinge cuvintele. Vocea altui om a venit ca o rafală de mitralieră, am simţit cum inima îmi bate să iasă din piept şi cu o mişcare bruscă am coborât şi eu din maşină. Era ceaţă şi ningea, iar siluetele lor păreau să se îndepărteze pe măsură ce mă apropiam. O lovitură înfundată m-a făcut să tresar şi am auzit geamătul câinelui şi pe cineva alergând. Când am ajuns, Mihai era întins pe marginea câmpului... părea îngheţat, atât era de nemişcat. L-am strigat, l-am zgâlţâit, l-am implorat să se ridice. Am sunat la urgenţă cu gesturi mecanice şi am aşteptat. În jur nici ţipenie de om... era sfârşitul lumii. Câinele fugise, cel care-l lovise pe Mihai nu mai era nici el, totul fugea de noi în acele clipe. Şi mie îmi venea să fug de mine însămi ca să mă trezesc lângă el dimineaţa după cel mai teribil coşmar. Dar n-a fost aşa. Mihai a murit a doua zi la spital, la patru dimineaţa. De-atunci retrăiesc zilnic acele clipe şi mă sufoc de zăpada care se

aşterne încontinuu... Vedeți cât ninge? A nins în plină vară şi oamenii făceau plajă pe zăpadă şi înotau în ape înghețate şi azi e septembrie şi ninge. Ninge, ninge! Am încercat să iert şi absurdul m-a invadat ca un cancer. Pe cine şi de ce să iert? Poliția nu a prins pe nimeni, nu există niciun vinovat. Cum îl cheamă? Ce face acum? Unde este ca să mă uit în ochii lui de diavol şi să-l întreb măcar de ce? Măcar atât să ştiu... de ce. Acum două zile m-am dus în biserică, eram ca împinsă de la spate de o forță nevăzută. Am ieşit repede, amețită de miros şi dornică să fug în continuare de tot şi de toate. Nu cred în Dumnezeu, prin urmare nici în viață.
(*Tăcere*)
Tânăra: Aş fi vrut să am mai multă putere... Mihai era totul pentru mine.
Dumitru: Nu e bine...
Tânăra: Urma să ne căsătorim în toamna asta. Mama îmi spune că voi găsi pe altcineva la fel de bun... de ce? De ce să găsesc pe altcineva la fel de bun, când el era tot ce puteam găsi mai bun? Absurdul, absurdul ni s-a aşezat tuturor pe umeri ca o cruce şi trebuie să înghițim zilnic pastila amară a neputinței de a înțelege. Vreau să ştiu de ce. De ce eu, de ce el, de ce seara aia, de ce omul ăla, de ce acel câine. Care a fost rostul?
Mariana: Mă trezisem dimineața şi îmi beam cafeaua. Şi nu mai ştiam dacă îl iubesc pe Dorel...
Tânăra: Noi şi moartea am iubit aceiaşi oameni.
Mariana: Dar ne iubisem mult în tinerețe...
Tânăra: Ne ducem de mână la groapă unul pe celălalt şi ne sărutăm cu patimă până ne înghițim respirațiile... Mihai respiră în mine.
Dumitru: Este târziu acum... sunt în vârstă. Aş fi putut

săruta cu patimă...
Mariana: Bine că murim. Ne-ar fi sufocat atâta dragoste.
Tânăra: Singurătatea... cu ea facem cunoştinţă de la primul ţipăt. O doamnă rigidă şi pedantă căreia trebuie să-i săruţi mâna când...
Dumitru: Când te crezi cel mai fericit.
Mariana: Nu mai înţeleg... explicaţi-mi şi mie! Nu mai înţeleg!
Tânăra: Nu e nimic de înţeles. Când nu mai încerci să înţelegi, faci primul pas spre vindecare.
(*Tăcere*)

Scena 6

(*Paznicul stă la intrarea în cimitir pe un scaun. Mariana vine alergând*)

Paznicul: Ce s-a întâmplat?
Mariana: Ni s-a părut că vedem pe cineva ascunzându-se după o cruce. S-a dus Dumitru să se uite, dar nu era nimeni. Cu toate acestea, cineva a fost, am văzut toţi trei.
Paznicul: Lămuriţi-mă! Vi s-a părut că vedeţi pe cineva sau chiar aţi văzut pe cineva?
Mariana (*confuză*): Ni s-a părut... adică am văzut. Cum să ni se pară tuturor acelaşi lucru? Era ca o umbră. Cred că era nebunul despre care vorbiţi...
Paznicul: Aha! Mă bucur. Sunteţi din ce în ce mai atenţi. În felul ăsta, nebunul nu va avea spor.
Mariana: Iubitul domnişoarei a fost omorât.
Paznicul: Domnul Mihai Marinescu?!
Mariana: Da. De aceea vă rugăm să nu mai faceţi

glume, să o lăsați în pace să-şi plângă suferința. Este o tânără sensibilă şi orice lucru neplăcut o poate destabiliza şi mai tare.
Paznicul: Am înțeles... şi ce doriți să fac eu acum? Dacă stau aici, nu-i bine, puteți fi atacați. Dacă stau lângă voi, iarăşi nu e bine, că vă deranjez. Ce propuneți?
Mariana: Să chemați Poliția.
Paznicul: Poliția nu poate face nimic, de ce nu înțelegeți?
Mariana: Cum să nu poată face nimic?!
Paznicul: Eu azi l-am văzut de câteva ori şi nu l-am putut prinde. Dispare ca prin farmec. Paznicul dinaintea mea a chemat şi el jandarmii şi tot nu l-a putut prinde.
Mariana: Ce insinuați? O fi vreun strigoi? Are puteri paranormale?
Paznicul (*ridică din umeri*): Nu bag mâna în foc pentru nimic. Singura certitudine pe care o avem este moartea. Cică l-ar cunoaşte cineva, dar... nici de asta nu mai sunt sigur.
Mariana: Extraordinar! Nimeni nu poate prinde un nebun. Dar în ce junglă ne aflăm, domnule? Chiar aşa? Toți nebunii circulă în voie pe unde vor?
Paznicul: Sunt două motive pentru care un nebun îşi poate face de cap: i se permite sau nu poate fi oprit. În cazul nostru...
Mariana: În cazul nostru...
Dumitru (*se aude strigând*): Doamna Mariana!
Mariana: Aoleu, o fi venit iar nebunul?
Dumitru (*se apropie de ei cu paşi repezi*): Am crezut că ați pățit ceva...
Mariana: L-ați mai văzut?
Dumitru: Nu... domnişoara ar vrea un pahar cu apă. Eu nu mai am, mi s-a terminat.

Mariana: Şi eu am uitat să iau...
Paznicul: Mă duc eu să cumpăr o sticlă. V-o aduc. N-o lăsați singură! (*Se întoarce*) Mai stați mult?
Dumitru: Ca de obicei...

Scena 7

(*Tânăra, Mariana şi Dumitru aşteaptă în tăcere. Tresar încordați la orice zgomot*)

Dumitru: Poate ar fi mai bine să mergem acasă. În definitiv, e acelaşi lucru. Nu mai e nimeni în cimitir în afară de noi şi din cauza nebunului trebuie să stăm laolaltă. Nimeni nu cheamă Poliția, iar paznicul...
Mariana: L-am lăsat singur pe Dorel.
Dumitru: Poate ar fi mai bine să mergem toți trei undeva să mâncăm. Vă invit eu. Este târziu...
Tânăra: Mihai nu este singur acum.
Dumitru: Poate găsim un restaurant mai drăguț prin apropiere, stăm de vorbă, râdem...
Mariana: Am uitat să aprind lumânările. Dar mai e timp...
Dumitru: Ah, este un parc prin apropiere, acolo nu sunt nebuni, ne putem plimba în linişte... ce spuneți?
Mariana (*rosteşte brusc*): Acum trei zile am luat un tub de somnifere. Am înghițit patru pastile. Nu am avut curajul să merg până la capăt. Dar tubul cu somnifere stă pe noptieră lângă "Amantul doamnei Chatterley". Stau de vorbă în nopțile când eu nu am cu cine scoate o vorbă.
Dumitru: Nu e bine...
Mariana: Ba ştiți ce bine este? Nu există durere fără leac. Greutatea e doar să-l găseşti. Camelia îmi tot spune

să-mi aduc aminte cum era – te înşela, proasto, cu o femeie mai tânără, făcea afaceri fără ştirea ta, a girat la bancă cu apartamentul lu' mă-sa, pentru un astfel de om plângi tu? Sunt proastă fiindcă nu ştiu să trăiesc singură. Nu ştiu să îmi ţin gândurile în cap. Trebuie să i le spun lui Dorel, aşa cum am făcut timp de 25 de ani. Mă sufocă atâtea gânduri pe care nu le rostesc. Şi nu ştiu unde să caut în mine adânc ca să găsesc... ce? Jumătate din viaţa mea s-a dus pur şi simplu. Iar eu trebuie să reînvăţ să vorbesc, ca un copil.

Tânăra: Da, asta-i senzaţia! Că trebuie să reînveţi să vorbeşti, să râzi, să respiri, să citeşti, să scrii, fiindcă totul se reordonează. Da, asta-i senzaţia!

Dumitru: Eu n-am învăţat niciodată să trăiesc. Am privit viaţa prin ochii surorii mele până în ziua în care ea s-a măritat. Cât a durat căsnicia ei, trei ani, am încercat şi eu să îmi găsesc o femeie. N-a fost să fie probabil. După moartea aviatorului, am simţit că este datoria mea să fiu bărbat în casă şi să am grijă de ea.

Mariana: Era mai mică?

Dumitru: Nu, mai mare cu cinci ani. Dar de o vreme încoace aveam senzaţia că eu sunt fratele cel mare.

(*Tăcere. Mariana îşi aprinde o ţigară*)

Tânăra: Duminica trecută m-am ars în timp ce făceam o omletă. Am rămas câteva minute uitându-mă la focul de la aragaz... simţeam că îmi este cald pe dinăuntru şi că trebuia să scot toate organele din mine ca să pot respira uşurată. Am băut în acea seară până am căzut pe gresia din hol şi îmi doream să... îmi doream să... ia foc totul, să fie un accident absurd. Moartea mea să fie absurdă.

Dumitru: Nu e bine...

Tânăra: Mama îmi spune că nu trebuie să fiu slabă de

înger şi că voi întâlni pe altcineva la fel de bun. Colegele de la facultate îmi vorbesc despre putere interioară şi credința în Dumnezeu. Este uşor să dai sfaturi când eşti în afara absurdului. Când viața ta se scurge după aceleaşi tipare şi nicio lovitură nu te doboară până la pământ. Părinții îți mor de bătrânețe, iubitul îți devine soț, copiii îți aduc nepoți şi nu cunoşti niciuna dintre glumele macabre ale destinului. Cum poți înțelege dacă nu priveşti absurdul în ochii lui adânci?
Dumitru: Credința în Dumnezeu...
Tânăra: Unde era Dumnezeu cel atotputernic? Dacă este atotputernic, de ce răul triumfă?
Dumitru: Nu înțelegem noi... e vreo explicație...
Mariana: Infarct. Asta a făcut Dorel – infarct. Aşa, din senin. Îmi beam cafeaua şi ascultam radioul...
(*Linişte. Cei trei privesc în gol. Apare paznicul cu sticla de apă*)
Paznicul: Am mers ceva până să dau de magazin, că este târziu şi s-au închis toate. Poftiți!
Mariana: Mulțumim.
(*Cei trei beau apă. Paznicul îi priveşte lung*)
Paznicul: Se lasă seara. Poate vor şi morții să se culce...
(*Tânăra îl priveşte cu furie. Mariana îi face semn din ochi să nu-l bage în seamă*)
Paznicul: Eu la 10 am închis porțile. Plecați până atunci, nu?
Dumitru: Stați fără grijă, nu mai stăm mult.
Paznicul: După mine, puteți sta aici o veşnicie, dar porțile se mai şi închid, morții mai au şi alte treburi...
Dumitru: Mda...
Tânăra (*cu vocea ridicată*): Tu nu ai nicio treabă, tu nu ai niciun sens de te învârți pe aici ca un leu în căldare.

Paznicul: Eu nu am niciun sens?!
Mariana (*încearcă să o tempereze pe tânără*): Lăsaţi-l, vă rog!
Paznicul (*se îndepărtează*): La 10 se închid porţile.
Mariana: Nu-l luaţi în seamă, nu merită să vă faceţi atâta rău pentru un... paznic.
Tânăra: Dar va fi şi mâine aici şi poimâine şi săptămâna viitoare şi va veni cu aceeaşi mutră nesuferită şi cu aceleaşi glume nesărate şi va replica mereu că nu-şi face decât datoria şi...
Dumitru: Va fi şi nebunul.
(*Tăcere*)
Dumitru: Acum cinci zile am vrut să mă spânzur. Da, eu am vrut să mă spânzur. Vedeţi, şi eu am... cum să spun? Am cumpărat o frânghie, că nu aveam, am făcut un nod, am luat un scaun şi... m-am aşezat cu fundul pe el, nu cu picioarele. Aşa mi-a venit, să mai stau şi eu pentru ultima oară cu fundul pe un scaun. Apoi am deschis televizorul şi erau ştirile... mă gândeam că mâine nu voi mai auzi nicio ştire şi mie îmi place să ascult ştirile. Nu ştiu cum, o moleşeală dulce m-a cuprins şi nu m-am mai ridicat de acolo timp de vreo jumătate de oră. Apoi m-a luat cu frisoane de frig şi m-am dus în pat. Frânghia a atârnat deasupra mea toată noaptea şi dimineaţa... m-am împiedicat de scaun, am căzut şi m-am lovit de uşă... uitaţi, am un cucui în cap...De atunci, frânghia este acolo şi... stă şi ea. De cinci zile îi dau "bună ziua" când intru în casă şi îi spun "noapte bună" când mă culc, fiindcă pare o fiinţă cu care trebuie să te porţi frumos ca să nu se enerveze. Trebuie să fii politicos cu ea. De această "fiinţă" atârnă viaţa mea.
Mariana: Şi... ce aveţi de gând?

Dumitru: Nu ştiu. Dar niciunul dintre noi nu mai este întreg la minte.
Mariana: Nici nu-i de mirare! Lăsaţi, sunt alţii şi mai şi decât noi! Nebunul ăsta din cimitir acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie, acum... cinci zile să spânzure un câine şi nu ştiu când să-şi dea foc...
Tânăra: Acum o săptămână...
Mariana: Acum o săptămână.
(*Cei trei se privesc în tăcere*)
Dumitru: Spuneaţi că aţi văzut o umbră?
Mariana: Da, dar nu mai sunt sigură...
Tânăra: Era în spatele crucii ăleia, mi s-a părut că i-am văzut şi ochii, oricum era ceva strălucitor.
Dumitru: Dar aţi auzit ceva clar?
Mariana şi Tânăra: Nu...
Dumitru (*se ridică şi îşi frământă mâinile*): E prea mare coincidenţa, nu vi se pare? Acum cinci zile, acum trei zile, acum o săptămână...
Mariana: Acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie...
Tânăra: Acum o săptămână să-şi dea foc...
Dumitru: Şi acum cinci zile să spânzure un câine...
Mariana: A dracului treabă! Trebuie să vorbim cu paznicul!
Dumitru: Nu, staţi! Ce-i spunem? Cum îi spunem?
(*Cei trei par epuizaţi. Tăcere de câteva clipe*)
Mariana: Domnule... cum îl cheamă?
Dumitru: Aurel.
Mariana: Domnule Aurel, noi, ăă...
Dumitru: Noi vrem să ştim ce este cu acest nebun.
Mariana: Păi nici el nu ştie, n-aţi auzit? E abia de azi aici.
Dumitru: Domnule Aurel, noi am identificat nişte coincidenţe bizare şi vrem să aflăm adevărul. Aici ne

uităm atent să vedem ce reacție are. Dacă tresare, înseamnă că ştie ceva. Adică...
Mariana: Păi de unde să ştie, domnule? Doar dacă a fost în casă cu noi, în mintea noastră...
Dumitru: Aveți dreptate, de unde dracu să ştie?
Mariana: Nu mai vorbiți cu dracu, vă rog, mai ales aici. Deci... domnule Aurel, fiți atenți la mine, aşa îi spunem, domnule Aurel, noi avem o bănuială, cum că acest nebun ne cunoaşte. Da, exact aşa formulăm.
Dumitru: Şi va răspunde că... nu se miră.
Mariana: Ne va întreba de ce credem asta, evident. Noi vom spune că...
Dumitru: Nu, mai bine îi spunem că avem senzația că îl ştim noi. E mai logic. Adică spunem că l-am văzut şi că ni se pare cunoscut.
Mariana *(iritată*): Unde vreți să ajungeți, domnule? Nu vedeți că ne împotmolim de tot? Până la urmă ce poate să ne spună? De unde să ştie nebunul ce facem noi? Iar paznicul... nici atât!
Dumitru: Asta e! Paznicul ştie, tocmai! Are vreunul dintre noi dovada că nebunul a făcut toate astea? Paznicul ştie!
Mariana: De unde?! Ați spus cuiva că ați încercat să vă spânzurați?
Dumitru: Nu... dumneavoastră, domnişoară, ați spus?
Tânăra: Nu...
(*Tăcere*)
Dumitru: Atunci o fi doar o coincidență, o totală şi bizară coincidență! (*Către tânără*) Dumneavoastră ce părere aveți?
Tânăra: Nu mai ştiu nimic... e ciudat să conştientizezi pentru prima oară că eşti asemenea unui nebun care se

urcă în corcoduș, desface o sticlă de votcă și aprinde bricheta... mă uit cu ochii minții și mi-e milă de el, cum nu mai înțelege nimic, cum nu mai vrea nimic... un nebun ca oricare altul pentru care viața și moartea se confundă. Un paznic pe care-l urăsc... a făcut...
Mariana: Eu mă duc să-l chem! Aşteptați aici! Tremur toată.
(*Mariana se îndepărtează*)
Dumitru: Nu e bine... noi, cimitirul... nu e bine... eu v-am spus să mergem undeva să mâncăm. Este un restaurant prin apropiere, comandam o friptură pe grătar (*zâmbeşte*), nişte vin roşu şi vorbeam ca oamenii...E frumoasă doamna Mariana, nu vi se pare? Cine ştie? Nişte nebuni în libertate... poate e doar o coincidență, cine ştie? In viață sunt multe coincidențe. Dar, vedeți, aici nu e doar una, sunt trei! Şi toate trei perfecte. De unde ştie paznicul? Şi cine este paznicul ăsta până la urmă?
Mariana (*vine alergând*): Nu mai e nimeni la poartă şi porțile sunt închise.
Dumitru: Păi da, că cimitirul se închide la 8.
Mariana: Aşa e... duminica se închide la 8, cum de nu mi-am amintit? Atunci de ce ne-a spus...?
Dumitru: Am pierdut noțiunea timpului. (*Se uită la ceas*) Este 8,45. Eu duminica plecam mereu la 7.
Mariana: Curând se va întuneca...
Dumitru: Cum ieşim de aici?
Tânăra: Nu mai ieşim de aici. Asta e şi ideea. Că nu mai ieşim de aici. Suntem morți asemenea morților.
Mariana: Sărim gardul.
Tânăra: Nu înțelegeți? Gardul poate fi sărit uşor, în câteva minute. Dar de ieşit cum ieşim cu adevărat de aici? Din spaimele şi durerile noastre cum ieşim? Din

suferința noastră vecină cu nebunia cum ieşim? Cum voi ieşi din absurd?
Dumitru: Eu v-am spus să plecăm mai devreme... vorbeam şi râdeam ca oamenii... este un parc aici..
Tânăra (*strigă*): Nu înțelegeți? Nu există coincidențe!
Mariana: Mă duc să-l întreb pe Dorel, sigur îmi va răspunde, mă va lămuri.
Dumitru: Şi dacă vă atacă nebunul?
(*Tăcere*)
Tânăra (*cu privirea in gol*): De acasă vin aici, de la facultate vin aici, de oriunde aş fi vin aici. Voi nu faceți la fel? Noi locuim aici şi morții dincolo, dacă există vreun dincolo... nu e ironic? Noi mâncăm, bem, vorbim şi ne gândim la ziua de mâine aici. Iar ei, morții, nu sunt aici. Cine locuieşte în acest cimitir?
Mariana: Şi domnul Dumitru spunea la fel, că Dorel nu mă aude. Dar eu nu cred. Ce să facă dincolo? Amanta lui încă trăieşte...
Tânăra: Uitați-vă în jur! Suntem doar noi trei. Nu ne răspunde niciodată nimeni. Înainte de a muri Mihai, am făcut cu el un pact... copilăresc, aş spune. I-am promis că voi lăsa o cană cu apă la geam şi voi aştepta să văd dacă scade. Aşa auzisem undeva, ca morții pot lăsa semne concrete ale întoarcerii lor... Apa nu a scăzut. Am aşteptat cu înfrigurare zile şi nopți la rândul, dar apa nu a scăzut. Am vrut măcar un semn. L-am visat de multe ori, într-adevăr, dar visele sunt proiecția subconştientului nostru... Nu ştiu dacă Mihai mai există pe undeva, dacă mă mai aude.
Mariana: Eu cred! Chiar îi spuneam domnului Dumitru că am primit răspunsuri. Dar trebuie să fii atent ca să le poți descifra, că morții comunică pe alte căi.

Dumitru: Eu nu pot spune că mi-a răspuns clar soră-mea, dar o simt alături de mine... parcă mă supraveghează dintr-o altă lume. De exemplu, acum cinci zile, când am vrut să mă spânzur, m-am aşezat pe scaun cu fundul şi pentru că mi-am amintit cum stăteam cu soră-mea la televizor. Adică... a fost ca o prezență...
Tânăra: Morții au plecat şi noi am rămas în cimitir.
Mariana (*rosteşte brusc*): Dorel a plecat şi nu a dansat niciun vals cu mine. Am visat să fiu invitată la vals de un bărbat prezentabil şi să amețesc de fericire.
Tânăra: Eu am visat să îmbrac rochia de mireasă şi să îmi curgă lacrimi pe obraz...de fericire.
Mariana: Morții or mai visând la ceva?
Tânăra (*o priveşte lung*): Vă puteți răspunde singură.
(*Tăcere*)
Dumitru (*se ridică deodată şi se înclină în fața Marianei*): Doamnă...vă invit la vals.
Mariana (*râzând)*: Ce glumă, bate-te-ar norocul! Hai, domnule, o luăm razna de tot!
Dumitru: Nu glumesc, vă invit la vals. Dacă mă considerați un bărbat prezentabil...
Mariana: Aici? În cimitir?!
Dumitru: Nu, suntem la Viena, doamnă. Ascultăm valurile Dunării şi ne învârtim printre zeci de oameni fără să-i băgăm în seamă. (*Îi întinde brațul)* Aveți o rochie lungă şi...
Mariana: Roşie.
Dumitru: O rochie lungă şi roşie.
(*Mariana îi întinde mâna şi cei doi încep să valseze cu mişcări stângace, apoi izbucnesc în râs*)
Mariana: Chiar că am înnebunit! Eşti gelos, Dorele? (*Râde, apoi începe să cânte*): "Barca pe valuri pluteşte uşor / Dar cine îngână un cântec de dor...

Dumitru şi Mariana: "Nu, nu-i nici vântul, nici Dunărea nu-i / E..."
Dumitru: E doar paznicul cu nebunul lui.
(*Cei doi izbucnesc în hohot de râs*)
Dumitru (*cântă*): Povestea lor e-acum un dans / E melodia unui vals..."
Tânăra: Vă rog, vă rog, încetaţi! (*Plânge*) Trebuia să mergem la grădina zoologică... să ne uităm la tigri şi la maimuţe şi la papagali vorbitori, nu mai fusesem de mici. Vreau să merg la grădina zoologică, vreau să îl iau de mână şi să mă uit cu el la struţi şi la vulpi şi să ne întoarcem acasă aprinşi de soare şi să mâncăm cu poftă fiindcă suntem sănătoşi şi....
Mariana: Domnişoară... mai e timp....
Tânăra: Suntem lacomi. Vrem totul şi până la capăt. Şi eu şi dumneavoastră suntem lacomi. Nu înţelegem că totul se sfârşeşte mai devreme sau mai târziu şi că noi şi moartea iubim întotdeauna aceiaşi oameni. Valsul vostru însă... a fost frumos.
(*Pauză*)
Mariana: Mulţumesc, domnule Dumitru...
Dumitru: A fost plăcerea mea.
Mariana: Ce ciudat... a trebuit să moară Dorel ca să pot dansa un vals.
Dumitru: Se întunecă.
Tânăra: E deja întuneric, nu vedeţi?
Mariana: Şi se lasă frigul.
Dumitru: Vă invit la restaurant... nu e departe... doamnă Mariana, domnişoară, vă rog...
Tânăra (*cu privirea in gol*): Morţii au plecat şi noi am rămas în cimitir...
Mariana (*cu mişcări energice*): Haideţi să vă povestesc

cum s-a întors tatăl meu de pe front. Domnule Dumitru, lăsați restaurantul, e târziu. Stați să-mi aprind o țigară şi vă povestesc. Să vedeți dacă nu a fost o minune. A fost luat prizonier la ruşi şi nu mai dăduse un semn de viață de ani de zile. De aceea toți îl credeau mort. Mama era singura care credea că tata încă trăieşte. Rudele din partea tatei îi reproşau că n-a făcut pomană pentru el să i se odihnească sufletul. Dar mama era de neclintit. Vine Costică şi punct! Într-o noapte a visat-o pe Maica Domnului care-i spunea: "Ce faci, Tudorițo? Dormi? Scoală-te că mâine vine bărbatul!" A doua zi mama m-a trezit în zori şi mi-a spus că trebuie să scoatem din şifonier lucrurile lu' tata că el e foarte aproape de casă. Am crezut că a înnebunit... toate rudele, când au văzut lucrurile lu' tata pe sârmă, s-au închinat şi au spus că Tudorița a luat-o razna. Dar ce credeți? Pe la amiază, un domn îmbrăcat în haină militară se opreşte la poarta noastră şi ne întreabă dacă a ajuns Costică acasă.

Dumitru (*râde*): Nu-mi spuneți că a venit!

Mariana: Ba da, domnule, tata a venit pe la 4 după-masa cu ditamai barba, că săracu' n-a avut unde să şi-o tundă şi toți, în afară de mama, am rămas cruciți.

Dumitru: Ce semn!

Mariana: Ei, explicați-mi mie asta! Mama era o femeie foarte credincioasă. Ştiți, credința aia... cum să spun... de parcă Dumnezeu e tatăl tău, Iisus fratele şi nu te îndoieşti nicio clipă. Tare am admirat-o pe mama pentru credința asta! Din păcate... mama s-a dus la 65 de ani. Iar tata... a murit demn şi frumos la 89 de ani, după ce a zăcut la pat doi ani. Oameni dintr-o bucată, care înfruntau cu zâmbetul pe buze aproape orice. Mâncau ceai cu pâine la micul-dejun şi nu citeai pe fața lor nicio nemulțumire. Casa copilăriei mele tot ei au ridicat-o, de la bază şi până

la acoperiş. Spuneţi-mi cum puteau să ducă în spinare şi familia şi frontul şi foametea şi grijile casei şi să mulţumească în fiecare seară pentru ce au.
Tânăra: Dar au rămas împreună...
Mariana: Mama l-a aşteptat pe tata cinci ani. Zi de zi s-a rugat să vină şi era convinsă că se întoarce. Femeie puternică... nu am auzit-o niciodată plângând. Cred că... l-ar fi aşteptat până în ultima clipă a vieţii. Dar între timp muncea, râdea şi credea fără nicio clipă de îndoială în Dumnezeu. Aş fi vrut să-i semăn... Din păcate, eu am fost slabă de înger. M-am sucit după Dorel ca după soare.
(*Tăcere*)
Dumitru: Soarele mai şi apune.
Mariana: Mama nu se sucea după soare. Mama avea soarele în ochi. Şi tata o iubea mult...
Dumitru: Sunteţi o femeie frumoasă...
Mariana: Poftim?
Dumitru: Spuneam că sunteţi o femeie frumoasă.
Mariana (*vădit emoţionată*): Domnule Dumitru, adineauri am râs. Acum vreţi să mă faceţi să plâng? Mai rămâne să mă cereţi în căsătorie de faţă cu atâţia....
Dumitru: Martori muţi.
Tânăra (*zâmbeşte*): Eu pot vorbi, să ştiţi...
Mariana: Eei, uite primul zâmbet! Aşa te vreau! (*Oftează*)
Dumitru (*se uită la ceas*): E aproape miezul nopţii...

Scena 8

(*Dimineața în zori. Cei trei tremură de frig. Sunt în acelaşi loc, lângă mormântul iubitului tinerei. Se aude zgomot de paşi.*)

Un bărbat: Bună dimineața. Dar... ce faceți?
(*Nu răspunde nimeni*)
Un bărbat: Ați stat aici toată noaptea? Ce s-a întâmplat?
Mariana: Vrem să vorbim cu paznicul.
Un bărbat: Păi eu sunt paznicul. Nu mă mai țineți minte? Domnule Dumitru... nu mă mai recunoaşteți?
(*Cei trei îl privesc în acelaşi timp*)
Mariana: Vrem să vorbim cu paznicul de ieri.
Paznicul: Care paznic?! Ieri am fost tot eu. Nu prea ne-am văzut, ce-i drept, că a trebuit să prind un nebun care îşi făcea veacul prin cimitir. Abia am reuşit să pun mâna pe el.
Dumitru: A vrut să spânzure un câine?
Paznicul: Da...
Mariana: Şi să otrăvească o femeie?
Paznicul: Exact.
Tânăra: Şi să-şi dea foc.
Paznicul: De unde ştiți? Poate că au vorbit oamenii... eu am vrut să vă avertizez, dar mi-am zis că e mai bine să nu vă tulbur liniştea. Mai ales că veniți des.
Mariana: Şi nebunul unde e? Cum arată?
Paznicul: Nebunul... a scăpat de la sanatoriu acum o jumătate de an. Aşa am înțeles. Acum e totul în regulă, nu mai umblă liber. Nu ştiu cine este. Arată... ca oricare dintre noi. Normal.
Dumitru: Sigur n-a fost nimeni aici, în afară de dumneavoastră? Poate cineva care să vă ție locul cât erați după nebun, poate un alt nebun care o făcea pe paznicul...

Paznicul (*râde*): Nu e posibil aşa ceva! Sunt paznic aici de ani de zile, am fost ieri la post, ce naiba? Dar ce s-a întâmplat? Aţi stat aici toată noaptea ca să vorbiţi cu mine?! Despre ce?
(*Cei trei se privesc*)
Paznicul: Eu zic să vă duceţi acasă... vă liniştiţi... poate ar fi bine o perioadă să nu mai veniţi aici, eu ştiu?(*Dă să plece, dar se întoarce*) Aveţi hainele uscate! Aţi avut umbrelă? Toată noaptea a fost o ploaie năpraznică.
(*Paznicul se îndepărtează. Linişte. Cei trei se privesc în continuare.*)

SFÂRŞIT

CUPRINS

Prefață.....5
Clinica sinucigaşilor.....13
Captivii.....79

Editat şi tipărit la Editura Mayon S.R.L.
Tel. 0723.306.158
Tel.fax: +40 21 410.24.59
www.imprimayon.com
Timbrul literar 2 % se varsă în contul Uniunii Scriitorilor
la BCR Unirea: RO65RNCB0082000508720001